

PRINTED MATTER

FROM: „MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Bajtársi Levél

A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG KÖZPONTI
TÁJÉKOZTATÓJA

ALAPITOTTA: VITÉZ KARSAY JENŐ ALEZREDES

1966. JANUAR—FEBRUAR—MARCUS

XIX. ÉVFOLYAM, 1—2—3. SZÁM.

A BAJTÁRSI LEVÉL ÉS A MKCSBK KÖZPONT CIME:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,

P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

A MKCSBK,

A M. KIR. CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG

ontariói (kanadai) csoportjai hatósági működési engedéllyel rendelkeznek.

Alakulási évünk: 1949.

A működési engedély (charter) kelte: 1962, szeptember 27.

Az engedélyt kiadta: Province of Ontario, Hon. John Yaremko, minister of citizenship, provincial secretary.

Angol hivatalos megnevezésünk: „Royal Hungarian Gendarmerie Veterans' Benevolent Association”.

Bejegyzés: November 12, 1962, No. 10, Liber 1163, Province of Ontario.

Feladataink:

Anyagilag segíteni rászoruló tagjainkat, azok családját adományokkal, gyűjtéssel, kölcsönrel.

Előadások, ünnepélyek (csendőrnapiak) rendezésével anyagi alapot létesíteni, ebből az alapból támogatni a rászoruló öreg, rokkant, munkanélküli bajtársainkat, azok hozzátartozóit, az özvegyeket, árvákat. Munkába juttatásban segíteni bajtársainkat.

Ápolni a szolgálati ideálokat s kegyelettel megőrizni emlékét a m. kir. Csendőrség azon volt tagjainak, akik a törvény és a rend szolgálatában és az ország védelmében életüket adták a Hazáért.

A Közösség tagjai 95%-ban a volt m. kir. Csendőrség hivatásos tagjaiból áll, 5% pedig a céljainkkal egyetértő csendőrbarát, tartalékos csendőr bajtársainkból.

★

A BAJTÁRSI LEVÉL, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségnek, mint világszervezetnek központi tájékoztatója. Az MKCSBK alakulási éve: 1948.

KIADJA a MKCSBK Vezetőség, SZERKESZTI a Szerkesztő és Sajtó Bizottság. Minden cikkért, közleményért szerzője felelős.

★

Minden levelet, hírt, közleményt és pénzadományt a következő címre kérünk:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Postafiókunkat egyházaink ajánlása után a kanadai postaügyi minisztérium (Ottawa) hivatalosan bejegyezte.

Bajtárs, bízz a MKCSBK Vezetőségében, mely személytelenül és önzetlenül intézi világszervezetünk tájékoztató, nyilvántartási és segélyügyi szolgálatát.

BAJTÁRSAIMHOZ 1966 KÜSZÖBÉN

1966. január 1-én a M. Kir. Csendőr Bajtársi Közösség működésének 18-ik, összetartozandóságunkat szolgáló lapunk, a Bajtársi Levél, pedig 19-ik évébe lépett!

Húsz évvel szülőhazánk összeomlása után az emigrációba szorult Bajtársaink változatlanul őrizve a régi hagyományokat, fáradva, de töretlen lelkierejükkel tekintenek a múltba és a jövőbe. Erőt merítünk a múltból a helyzet változtatása szellemi harchoz Hazánk felszabadulásáért!

Húsz év nagy idő! Nagy elődeink megteremtették Bajtársi Közösségünket, amiben élünk és mellettünk egy új generáció nőtt fel, a gondolkodó és szülei segítségére siető csendőr gyermekek sokasága!

Az élet törvényei szerint elődeink munkáját egy új, fiatalabb vezetőség váltotta fel, kik követik a régi, kipróbált és egyenes magyar utat.

Szinte egyetlen szervezet maradtunk az emigrációban, kik megőrizték a hajdani magyar királyi nevet! Büszkék vagyunk rá, hogy e szent kifejezés hivatalosan megmaradt az angol működési engedélyünkben is. A M. Kir. Csendőr Bajtársi Közösség vezetősége e nevet továbbra is megőrzi és ennek szellemében dolgozik a szebb jövőért a rögös emigráns úton.

Bajtársak, valahogy úgy érzem, a tavasz fuvallata szállott végig az emigráción! Isten újja és a történelem logikája a Dunavölgye felszabadulása felé mutatnak. Az összeomlás utáni kiesett évek végén új hazánkban kapaszkodtunk meg. Szívós munkával az emigráns magyarság kiharcolta az életlehetőségeket. Az emigráció egyre többet és többet tesz a hazai-terrorral elhallgatott nemzet szavának és igazságának szolgálatában! Tudjuk, hogy az otthon tőlünk vár mindent: üzenetük két évtizeden át gyakran jutott el hozzánk: tegyetek meg mindent, amire képesek vagytok, mert mi hallgatásra vagyunk kárthatatva!

A magyar nemzeti emigráció élénkül! A tettek egyre gyarapodnak! A csigalassúsággal haladó feltámadás már kezd elérni 1-2 mérföldkövet! Hosszú az út a győzelemig, de nézz vissza a múltba s tudod Magad is: jegenyefák

nem nőnek az égig! Egyszer fenn, egyszer lenn a kerék! S most mintha felfelé haladnánk...

Történelemformálás van kialakulóban. Szenátorok és képviselők szólalnak fel Magyarországra érdekében. Wass Albert angolnyelvű könyvei a világ vezető politikusaik íróasztalán fekszenek. Ugyanezen könyvekből veszi adatait államtudományi vizsgálóihoz a Dunamedence kérdésében az amerikai és kanadai diák. A dicső Szent Istváni Magyarország nemzetiségi térképei szintén ott fekszenek a világ vezetőinek asztalain. A magyar kérdés kezd megérteni tanulmányozásává válni s ebben az időben csatlakozik hozzánk felnőtt ifjúságunk: tökéletesen birván a befogadó ország nyelvét, diplomával a kezében egyre hódít és jövőt csikar ki magának. Ez az ifjúság, mely saját szemével látta szüleinek szenvedéseit, kínlását, gyötrelmeit, de tudja igazságait is, segítségünkre siet!

Bajtársak, bánjunk okosan velük! Ők ezerszer többet tehetnek azért a hazáért, amit nem is ismernek, de látták szülei szenvedéseiből és megértették, mire megy a játék! Gondolkodásuk kezd kiérni s a tettek mezejére lépnek.

A mi életünk derékbatorított és mi mégis talpraálltunk! Az otthon tőlünk vár mindent utolsó kétségbeesésében! A harc megmaradt, csak eszközeiben változott. Bajtársak! Egység, egyetértés, összefogás s akkor pirkadni fog az ég keleten! Ifjúságunk megért, mellénk áll, segít és harcol velünk!

A MKCSBK vezetőség érzi, tudja feladatát. Mindent megtesz annak érdekében. Az út nehéz és hosszú, főleg fáradtságos. De kérünk, tarts velünk s bizzál bennünk! Számunkra nincs más út, csak az eddigiek követése. Egység, bizalom, vasakarát és következetesség s ez az út Magyarország feltámadásához vezet.

Ezt kívánja Mindnyájaknak az Újév kezdetén

a MKCSBK Vezetőség elnöke.

Torontó, 1966. január 1.

A Hadak Utján Dél-Erdélyben

(Kivonat egy csendőr háborús naplóból)

... A legkeserűbb, hogy a néhány hetel előbb bevezetett járőrtársi századainkról, a tordai helyzetről nincsenek értesüléseink. Járt ugyan itt egy hírvívő, ki jelentette, hogy Balás Géza fhdgy elesett, s a három nagyváradi iskolaszázad megsemmisült, de ezenfelül semmi hivatalos hírünk nincs... Nem tudjuk, mi történt velük s hol vannak. Itt a nyakunkon az ellenség s a többi századainkról semmi hír...

... Ma Nagyvárad előtt húzódik védővonalam. A védelem nélkül maradt jobbszárnyam felől az ellenség szinte hátbatámadott bennünket. A hajnali szürkületben makacsul kitartva minden lehetőt megtettünk, de végül is kénytelenek voltunk Nagyvárad felé visszahúzódnunk, mert csak nem akartunk ott mindnyájan meghalni, vagy fogságba jutni.

Az egyideig előre-hátra hullámzó nagyváradi harcok során Garay István szds úr alárendeltségébe kerültem, aki viszont vitéz Peterdy honvéd alezredes úr, Nagyvárad védőegységének parancsnoksága alá tartozott.

A Csendőriskola épületének visszavétele után saját szememmel láttam azt a barbár pusztítást, amit a szovjet katonák véghezvittek. Jártam a közeli temetőben

is, hol számos orosz halott feküdt a sírhalmok közt. Akárhányon csendőr egyenruhadarabok voltak. Az egyik halotton fekete csendőrpantallót is találtam. Az illető haslövést kapott, nadrágjai és zubbonya nyitva voltak, két meredt kezével görcsösen fogta véres, átlótt hasát...

Az iskolaépület egyik feldúlt termében megtaláltuk azt a helyet, ahol a szovjet csapat parancsnoka, ill. annak utódja tartózkodott. Eldobált, orosz nyelven írott papirokat találtunk és az egyik ruszinul tudó csendőr le is fordította. Abban valaki jelentette, hogy a parancsnok elesett és ő vette át a parancsnokságot. Panaszkodott, hogy az ellenséges tűz igen erős, sok a veszteségük és sürgős segítséget kér, mert különben nem tudják tartani az elfoglalt helyzetet...

A Csendőriskola visszavétele csak egy epizód volt! Az óriási erővel támadó szovjet erők minden veszteségük ellenére csak jöttek, egyre jöttek és teljesen körülfogták Nagyváradot.

A kitörés előtti napon én vettem át a Csendőriskola védőőrségének parancsnokságát. A helyzet forró volt és a védőőrség ereje csekély. Itt kaptam az utolsó helyzettájékoztatót írásban egy vázlat

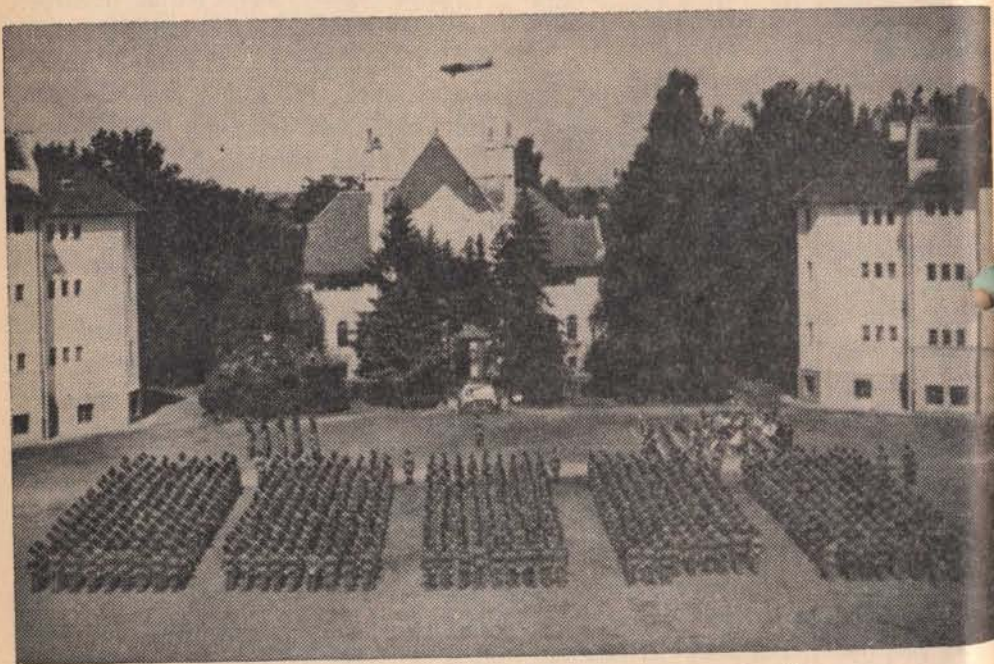
kíséretében Fery Pál fhdgy aláírásával. Kora hajnalban az ellenség támadása megindult az iskola ellen, a temető környékéről lőttek a leghevesebben bennünket. Mi tartottuk az épületeket s szinte összes tölténytartalékunkat kilőttük. Hamarosan parancs érkezett Garay szds úrlól, hogy a Csendőriskola területét ki kell ürítenünk és Nagyvárad főterére kell visszavonulnunk.

Fájó szívvel néztem mégegyszer körül, majd magamhoz vettem az iskola vasrácsos bejárati kapujának az őrszobában talált kulcsait és azokkal — jól tudva bár, hogy cselekedetem csak jelképes — bezártam az iskola kapuját s az épületek felé fordulva tisztelegtem...

... (A kulcsok még néhány hónap múlva is birtokomban voltak. Azóta ott rozsdásodnak valahol osztrák földben, ahová a ládáinkat szállító járműveket utolérte egy szovjet páncélos egység és a földbe taposta, alig engedve a kísérő bajtársainknak annyi időt, hogy pusztá életüket megmentsék...)

Prókai Sándor tórm motorkerékpárjára kapaszkodva elhagytuk az iskola területét. A fránya muszkák észrevehették bennünket, mert olyan géppuska és aknavető záport zúdítottak ránk, hogy csak az isteni csoda és Prókai tórm eszeveszett hajtása hozott ki bennünket élve.

... Nagyvárad feladása után észak felé visszavonulva a Kőrös folyó gázló-

A nagyvárad-i tanzászlóalj ünnepséghez sorakozik.

jához értünk, ahol egy teljes napig segítettünk a magyar és német járműveket áthozni a vizen. A tolongásban és zűrzavarban nagy segítségemre volt német nyelvtudásom, amivel mindkét felet meg tudtam értetni és nyugtatni a lehető legjobb és legigazságosabb végrehajtásról. Közben két egészséges szovjet légítámadást is átéltünk s csodaszámba illő, hogy súlyos károk mellett csak néhány sebesülés történt.

... Ezidőben bárhol felbukkanó szovjet erőkre és váratlan tüzükre jellemző az az epizód, ami vitéz Peterdy alez úrral történt. Az alez úr személyes védelmére egy géppisztolyos csendőr v. tórm-t osztottak be, ki állandóan követte az alezredes urat. Az egyik tanyán élelmeszerzés céljából rövid pihenőt tartottak, ahol a szíves tanyasiak azonnal csirkét vágtak és hozzáfogtak az elkészítésükhöz. Pár perccel később a tanya udvarára kilépve meglepetésükre több lovas szovjet katonát pillantottak meg. A csendőr bizony nem volt rest és géppisztolyából úgy engedte kifelé a golyókat, ahogycsak kifértek a csövön. Az oroszok fejtesztve menekültek, két lovat és egy sebesültet visszahagyva. A félig elkészült paprikácsirkéből persze nem lett semmi, mert az azonnali harckészültség és az üldözés nem engedte meg azt. Az egyik irányba Zoltay hdgy, a másikba én kutattam át embereimmel a környéket s elűztük a menekülő oroszokat.

Azonban csak látszólag, mert 1 perccel múlva tanyánkra és környékére kiadós

aknatűz zúdult, ami miatt viszont nekünk kellett sürgősen meglépnünk...

Kétségtelenül, a szovjet elárasztotta Nagyváradtól Berettyóújfalú-Debrecen felé eső terület tekintélyes részét s nem volt magyar-német erő, mely ezt az erőszakos szovjet iramot megállíthatta volna.

Többször húzódtunk át olyan helységeken, melyben már szovjet erők voltak s vagy mi, vagy német egységek vetették ki őket.

Elismeréssel kell megemlékeznünk a velünk egy keserves sorban lévő német gyalogos és páncélos egységekről, akiknek segítő közreműködését gyakran jólesően éreztük, mert velünk együtt ők is kemény ököllel és elszánt akarattal ütöttek, vágtak maguk körül és nem egyszer az ő páncélosaiknak köszönhetjük, hogy utunkat nagyobb veszteségek nélkül folytathattuk.

Garay szds-sal egy véletlen folytán rövidesen összetalálkoztam. Szakadát tanyát elhagyva Berettyószentmárton felé szaporáztuk lépteinket, amikor gépkocsiján utolért és felvett. Közös haladásunk során több honvéd és egy nagyobb csendőrcsoportot is elhagytunk. Egy kis helységen áthaladva, mely lángokban állott, megálltunk és Garay szds parancsokat adott a csendőröknek. A harc érezhetően mindenütt körülöttünk dúlt, a ledőltemplomtorony még füstölgött a percekkel előbb végrehajtott szovjet légítámadás eredményeképpen.

Erős előérzetem volt, hogy rossz napunk lesz!...

A község szélső házában találkoztunk Peterdy alez úrral, akinek Garay szds jelentette a pillanatnyi helyzetet. Az alczredes úr parancsára azonnal visszafordultunk azzal a feladattal, hogy az úton felénk menetelő összes honvéd és csendőr erőket meg kell állítanunk, őket a helyszínen védelmi állás felvételére kell utasítani és az ellenséget előnyomulásukban minden eszközzel fel kell tartóztatni. Itt bukkan fel előttem újból Zoltay Miklós hdgy arca . . .

Ezekben az órákban és ezen a helyen az emberi élet olcsó volt nagyon és kevés! Derék és bátor csendőr soffőrünk úgy hajtott vissza az úton, mintha karikás ostorral verte volna a motorját!

. . . Az út két oldalán nagy sík vidék terült el. Az úttól balra, az úton és még jobbra is a távolban számos gyalogos csapatot láttunk közeledni. Sajnos, azt nem lehetett megállapítani, hogy magyarok, vagy oroszok. Mi úgy véltük, hogy csak a mieink lehetnek, sőt, mintha még csendőröket is véltem volna látni közöttük! Itt Garay szds parancsot adott Zoltay hdgy-nak, hogy szálljon ki, tájékozzódjon a helyzetről és a visszavonuló erőket újból vesse harcba. Ekkor láttam utoljára Zoltay hdgy-ot . . .

Mi Garay szds úrral tovább hajtottunk az országúton egészen addig a pontig ahol csendőröket előztünk imént. Itt kiszálltunk, a százados úr parancsot adott nekem, hogy az úttól jobbra állítsak meg minden hátrafelé mozgó katonát és csendőrt és az út mentén, mely némi védővonalat jelentett Nagyvárad

felé, foglaljak védőállást. Ha ez megtörtént és még tudok, jelentsem a parancs végrehajtását Peterdy alez úrnak.

Ezzel Garay szds úr gyors léptekkel gyalogosan elindult az úttesten a közeledő csendőrcsoport felé. Ekkor láttam utoljára, hősi halála percekben belül bekövetkezett . . .

Én az úttól jobbra eső sík területre futottam és teljes erőmből igyekeztem gyors visszavonulásban lévő és érthető a síkságról mielőbb eltűnni akaró honvédeket megállítani és védelemre visszafordítani. Mondhatom, nem kis munkámba és nem egyszer nem egyszerű szavamba került, míg a honvédek és tisztek egy részét meg tudtam állítani és védelembe fordítani.

Az igazság és hűség kedvéért meg kell említenem, hogy a honvédek igyekezete, eltűnni a teljesen sík vidékről, hol se rejtőzései, se fedezési lehetőség nem adódott, teljesen ésszerű volt. Azonban nekem előljáróim parancsa szerint kellett cselekednem! Közben a harcizaj orkánná nőtt és erős tűz alá kerültünk.

Azonnal veszteségeink voltak! Az ellenséges tűz minden irányból, széles terjedelemben uralta a mezőt, onnan is, hol saját csendőreink közeledését véltük.

Nagy megdöbbenéssel arra eszméltem, hogy a nagy számban felénk közeledő honvéd és csendőregyenruhás emberek nem magyarok, hanem oroszok!

Az eszeveszett tüzelés zajában figyelmeztettem is a mellettem lévő honvédeket, hogy adják értesülésemet tovább! E megdöbbenő felismerésben az olykor

hozzánk is elhallatszó ugatásszerű idegen hangzású kiáltozás is megerősített!

Dicsőretekkel kell megemlékeznem a mellettem lévő honvédekről, a gyalogos és aknavető fiúkról! Nagy bajunkban és az életveszélyben derekasan megállták a helyüket! Tüziükkel, élénk védelmi harcukkal erősen akadályozták az ellenség közeledését.

Egy idő múlva meglepő dologra lettem figyelmes! Garay szds gépkocsiját láttam közeledni eszeveszett sebességgel! Kiugrottam az országútra és leállítottam a robogó kocsit, mely csikorgó fékkel re-

megve állt meg egy pillanatra. Odakiáltottam a csendőr soffőrnek, jelentse Peterdy alez úrnak, hogy a parancsot teljesítettük! . . . Garay szds úr nem volt a kocsin . . .

A szovjet nehézgéppuskák nyomjelző lövedékei vágódtak be körülöttünk! . . .

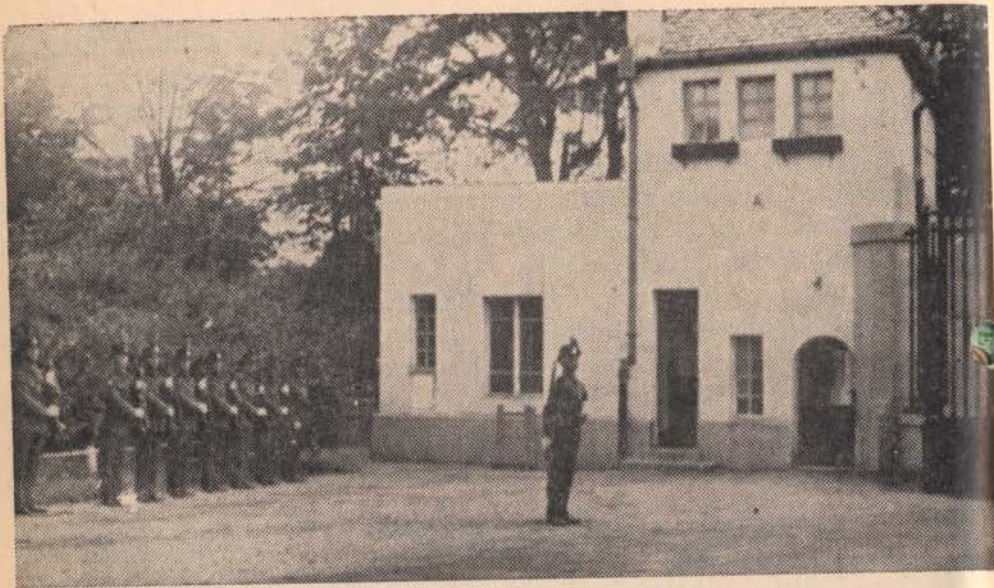
Egy puskát és egy csomó töltényt kaptam egy honvéd főhadnagytól. A Nagyváradon zsákmányolt szovjet géppisztolyom utolsó tölténye is elfogyott . . .

A szovjet sztalinorgona támadást is kezdett a mező ellen!

Az úton német páncélosok közeledtek,

— „Zászlóalj vigyázz! Zászlóalj puskával tisztelegj! Zászlóalj jobbra nézz!” — harsog Garay István II. százados vezényszava és jelent a zászlóalj parancsnáknak: vitéz Péterffy Jenő ezredesnek . . . (Azóta jóformán mindnyájan a Hadak útját járják . . . vitéz Péterffy ezds mártírhalált halt, Garay szds hősi halált halt, a zászlóalj pedig megsemmisült a kemény erdélyi és az alföldi harcokban . . .)

A nagyvárad tanzászlóalj vasfegyelmű kapuőrsége.

visszafelé fordított csövük okáta a tüzet a támadásban megrekedt ellenségre...

Aztán nem tudom, meddig tartott a harc, de egyszerre beállott az áldott sötétség és az alkony védelmében újból nekiindultunk Berettyóújfalu irányának...

Garay István százados úr hősi haláláról még aznap értesültem az egyik csendőrtől, ki közvetlen mellette harcolt. A csendőr a következőket jelentette:

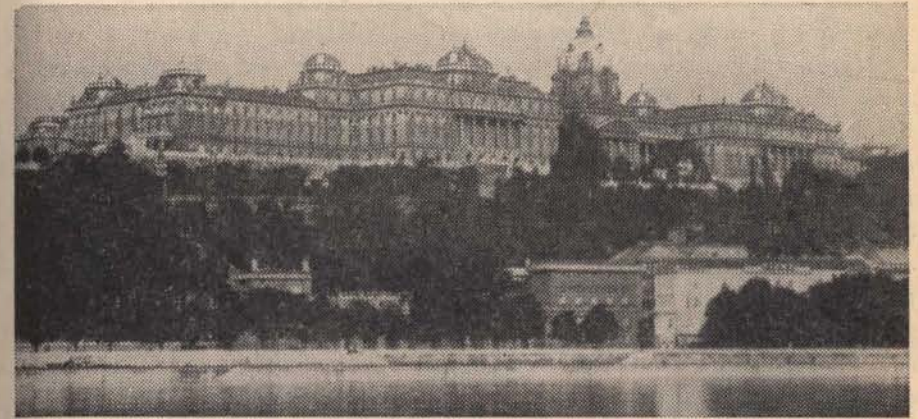
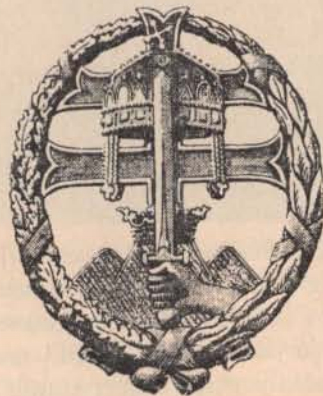
— "A százados úr felállt és odakiáltott nekik, hogy ne lőjenek, mert csendőrök állnak a védővonalban! Abban a pillanatban halálos fejlövést kapott és összeesett! Segíteni nem tudtunk, halott volt!" —

Az illető bajtárs nagyon fájlalta, hogy Garay szds holttestét nem tudták magukkal hozni, de erről az ottani hely-

zetben szó sem lehetett! Csodával volt határos, hogy ő hogyan tudott élve kijutni...

A tragikus hír hallatára lelkiileg összetörve meneteltünk tovább a reménytelen sötét éjszakában...

...o...a...z

Budapest ötvenkétnapos ostroma során háromezer csendőrt és száznegyven tisztet veszített a magyarság. A királyi várat az utolsóig védték a csendőrök, onnan adták ki utolsó rádióüzenetüket 1945. február 12-én. Ez az üzenet a halálatérő Hősök megható búcsúja volt, hogy aztán a rommádólt várba betörő vérszomjas ellenség kioltsa az utolsók életét is... (A szovjet hordák agyonlőtték a sebesülten és védetlenül fekvő dr. Bayer László századost és Solymosi Miklós főhadnagyot és az összes sebesült csendőrt a vár pincéiben.) Budapest a Hősök városa" volt 1944-45-ben, éppúgy mint 1956-ban, mikor hősi ifjúságunk kivívott győzelmét taposta vérbe ugyanazon ellenség. A csendőrnapon tisztelgünk dicső emléküek előtt!

A csendőr udvarlakai őrseg megérkezik a királyi palotába.

1966 Csendőrnakra

A m. kir. Csendőrség születésének 85-ik évfordulóján, Február 14-én, és emigráns életünk 21-ik évében a statisztika hasábjain próbálunk rámutatni Testületünk áldozataira, örökemlékű fényképekkel, egy ragyogó verssel és egy megható imádsággal áldozunk dicső Hőseink és Mártírjaink emlékének.

1945 tavaszán a m. kir. Csendőrség felügyelőjének adatai szerint a 22.000 összlétszámából 11.000 csendőr elveszett. A m. kir. Csendőrség tisztikarának 500 főnyi létszámából 300 tiszt elesett, eltűnt, vagy fogságba került.

Az összeomlással egyidőben a honvédelmi miniszter rendeletére 11.200 fő sokszor véres utóvédharcokban huzódott nyugatra és segítette a nyugatra igyekvő mintegy másfélmillió polgári menekült útját.

A május 8-án, Németországban bekövetkezett fegyverletétel után — mivel vége volt a háborúnak —, 10.000 csendőr, köztük tiszt is hazatért.

A jóhiszemű és naiv elgondolásnak, hogy ők kötelességüket teljesítették és parancsot teljesítettek, mint a közbiztonság őrei, sokezen rútol ráfizettek.

A hazatért bajtársaink szinte kivétel nélkül a szovjet megszállta ország új urainak, a csatornák posványából előtört jellemtelen és aljas alvilág bosszújának estek áldozatul, azért, mert a törvényileg tiltott kommunista párt tagjai a m. kir. Csendőrség ébersége folytán nem tudtak a felszínre törni.

1945. októberében a kommunisták

erőszakolására és a kisgazdapárti képviselők tiltakozása ellenére a m. kir. Csendőrséget feloszlatták, tagjait pedig az újból megcsonkított rab-Magyarországon kollektív háborús és népellenes bűnösöknek nyilvánították, ellenük példátlan bosszúhadjáratot vezettek be.

Futószallagon hozták a csendőrök ellen a népbírószági halálos ítéleteket és naponta százával akasztották, vagy lőtték agyon Bajtársainkat. A szerencsésebbek azok voltak, kiket a szovjet csapatok Oroszországba és Szibériába hurcoltak. A bosszúlihegtele káoszban, az alvilág dáridójában szinte lehetetlen volt pontos adatokhoz jutni a kezükbe került csendőrök sorsáról.

A m. kir. Csendőrség a II. világháború végéig hűséggel és becsülettel teljesítette feladatát, melyet a kormány és a nemzet rábízott.

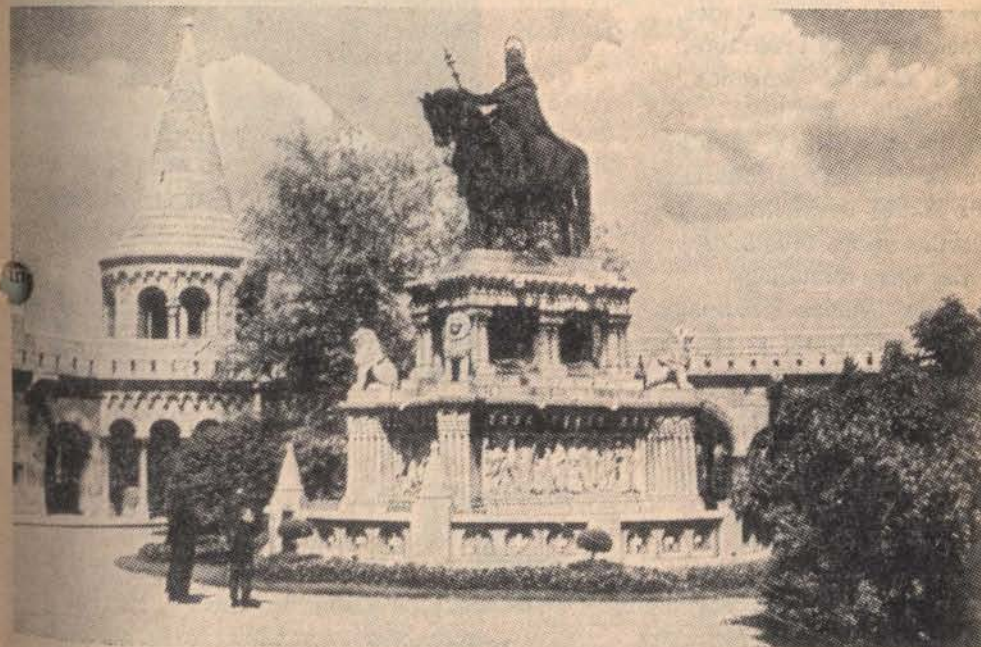
A szovjet megszállással, Testületünk feloszlásával és csendőr Bajtársaink halálbaüldözésével a m. kir. Csendőrség a legnagyobb kitüntést kapta tőlük: a Testület teljesítette kötelességét és ezzel feláldozta önmagát.

Valósággá vált a szent jelmondat: — "Híven-becsülettel-vitézül! A Hazáért mindhalálig!"

Tanuljatok Ti még szabad nyugatiak! Okuljatok Ti hős 1956-os Szabadságharcosok, kik ugyanazon ellenség ellen keltetek fel 12 évvel később, kikkel szemben a m. kir. Csendőrség elbukott! A bolsevizmus irgalmatlan kegyetlenséggel tör ellenfeleinek megsemmisítése felé!

Őrségváltás

Szent István királyunk szobra a budai várban.

A II. világháború folyamán a következő Bajtársaink áldozták életüket a Szovjetunióval szemben viselt életre-halálra menő harcban:

végül hozzávetőleges számítás szerint tízezer tiszthelyettes Bajtársunk, zömében a fiatalabb korosztályok szakaszvezetői és próbacsendőrci. A pontos adatokat lehetetlen felkutatni. (1944-45-ben az összes

Egy hazai hősi szobor.

iskola és karhatalmi alakulataink bevetésre kerültek és felmorzsolódtak. Ugyanerre a sorsra jutott az osztályok, szárnyak és őrsök kivont legénysége, tisztjeik parancsnoksága alatt honvédségi alárendeltségben.)

Fenti Bajtársaink 1944 őszén rohamsisakkal cserélték fel a tollas kalapot és kiálltak a Kárpátok bércére, vagy Dél-Erdély dombjaira, majd a Tiszántúl síkságára, végül Buda és a Dunántúl véres csatamezőire, hogy testüikkel tartóztassák fel a hazánkba betört ellenséget.

Sírjaik felett ma nincsenek még fakeresztek sem. De a fehér és piros virágok, hősi emléküik, vitéz önfeláldozó csatáik ma is élnek a magyarság lelkében. Ők a vérrrel teli dicső magyar történelem örökké élő Hősei és világító fényük mindig ott ragyog a Hadak Útján!

★

Az 1941-45-ös második világháború befejezése után a következő Bajtársaink dicsőültek meg Magyarorszáért, hogy emléküik és nagyságuk örökmécses fényével töltsék meg a magyar történelmet:

✘vitéz Színay Béla ny. altábornagy,
vitéz Temesváry Endre vezérőrnagy,
Pinczés Zoltán vezérőrnagy,
vitéz Vadász István ny. ezredes
Hajnácskőy László ezredes,
Láday István ezredes,
vitéz Kudar Lajos ezredes,
vitéz Péterffy Jenő ezredes,
Kiss Aladár ezredes,
Árbócz János ezredes,
vitéz Gaál Lajos ezredes,
vitéz Ferenczy László ezredes,
Órendy Norbert ezredes,

vitéz Báthory Géza alezredes,
Inczédy Ágoston alezredes,
Hartay Rezső alezredes,
Ferenczy Endre alezredes,
vitéz Vass Alfréd alezredes,
Vukovány Kálmán g. alezredes,
vitéz Bakó László ny. őrnagy,
Dr. Bánki László százados,
Láncz László százados,
Dr. Zöldi Márton százados,
Dr. Imreh Géza százados,
Dr. Sótónyi Jenő százados,
Dr. Radó Endre százados,

Dr. Demeter Zoltán főhadnagy,
Dr. Balassa Bálint főhadnagy,
Kiss Géza főhadnagy,
Juhász István zászlós,
Gerzsenyi György zászlós
Lovász Ferenc alhadnagy,
Oláh András alhadnagy,
Ignéczi Károly főtorzsórmester,
Molnár Bertalan főtorzsórmester,
Dabóczy László főtorzsórmester,
Károlyi Imre 1. főtorzsórmester,
Kékkői Ferenc főtorzsórmester,

Újfalusi János főtorzsórmester
Lepsényi Zsigmond torzsórmester,
Szente László torzsórmester,
Lantos János torzsórmester,
Kudari Márton őrmester,
Cseri József őrmester,
Tóth Sándor szakaszvezető

és hozzávetőlegesen négyezer névtelen
Tiszthelyettes Bajtársunk, kiknek adat-
ma jóformán lehetetlen felkutatni.

Mártírhalált halt Bajtársaink mindegyike legjobb tudása szerint a fennálló törvények és rendelkezések alapján teljesítette kötelességét az összeomlásig, melyet Reájuk bízott a magyar nemzet.

Emlékük örökké él!

S most égi vezényszó hallszik: — „Bajtársak térdre, Imához!” —

Ima magyar Hazánkért, hőseinkért és vértanuinkért!

Mindenható Isten, Felséges Atyánk!
— Egy árva Nemzet földönfutó fiai,
kiket emberi zsarnokság üldözött el Ha-
zájukból, otthonukból, leborulva Magas
Színed elé, imádkozunk Hozzád ekép-
pen:

Magyar őseinket Te vezérelted messze
keletről nyugatra a Kárpátok koszorúzza
Nagymagyarországba, hogy őrt álljon a
keleti zsarnokság és a nyugati keresztény-
ség kapujában. — Ezen hivatásunknak a
Te Szent segedelmeddel több mint 1000

évig eleget tettünk. — Tengernyi magyar
vért áldoztunk Hazánkért, fajtánkért és
a keresztény nyugatért! — Sokszor el-
buktunk a véres harcokban, de a Te
Szent segedelmeddel mindig talpra áll-
tunk, hogy elhivatottságunkat továbbra
is betölthessük!

Tudjuk Atyánk, hogy sokszor és sokat
vétkeztünk mi gyarló emberek Ellened
és Hazánk ellen, kérünk Téged bocsásd
meg ezt nekünk!

Hazánkat, Nemzetünket, otthon az Ó
hazában, egy Benned nem hívő idegen
keleti zsarnok pusztítja, vérzik, pusztul
fajtánk, emberi segítségre nem támasz-
kodhatunk!

Leborúlva magas színed elé, kérünk
Tégedet tekints le a rabságban szenvedő,
árva magyar népre, eléged meg mérhe-
telen szenvedését! Add vissza keresztény
hitét, szabadságát, hazáját, hogy örök

békességben imádhasson Tégedet a Te
Szent Templomaidban. —

Megdicsőült Hőseink, Vértanuink vég-
telen sorának lelkét, kérünk fogadd be a
Te Szent Hajlékodbba, adj nekik örök
nyugodalmat és békességet, most és
mindörökké Ámen!

1966. február 14.

v. Á. Z. ezredes

KAKASTOLLASOK (Hajas István verse)

Hol vagy hajdani nappalunk,
Szép álmú éjszakánk?
Hová lett tollas sereged
Szabad magyar hazánk?
Békéd őrzői nincsenek
Falvak s kisvárosok,
Csillagok útján tartanak
A Kakastollasok!

Akácok országutakon
Járőrök nincsenek,
Tömegsíroknak hőseként
Békélten fekszenek.
Ők védtek Téged nemzetem
Végsőkig, mint sasok,
Oltárodért véreztek el
A Kakastollasok!

Új hajnalunk, ha felvirradsz,
Ragyogd be sírjukat!
Harmatozd Ég álmuk felett
A vadvirágokat!
Emléküket vigyék tovább
Az ifjú harcosok,
Hadd álmodják a szebb jövőt
A Kakastollasok!

Uzdóczy-Zadravetz István

ny. tábori püspök. (1884-1965.)

Az 1919-es szegedi ellen-kormány egyik vezető egyénisége, a nemzeti hadsereg egyik megteremtője, a trianoni m. kir. honvédség első tábori püspöke, P. UZDÓCZY—ZADRAVETZ ISTVÁN O.F.M., 1965. november 13-án Esztergomban 81 éves korában hosszú betegeskedés után visszaadta lelkét Teremtőjének.

Uzdóczy-Zadravetz István a Muraközben, Csáktornyan született. Innen hozta magával a Zrinyiek belső meggyőződésből fakadó mélyszéges hazaszeretetét és cselekvő nemzetszolgálatát. Ez a belső feszítő erő és a szolgálatra mindig kész cselekvőkészség hajtotta ki Szt. Ferenc alázatos fiát a szeged-alsóvárosi zárda csendes magányából a sikamlós politikai élet küzdőterére, hogy segítsen öntudatra ébredni a háború és országvésztes romjai között és az ázsiai bolsevizmus infernójában vergődő nemzetet. De később is, mikor már visszavonult a zajos külső élet porondjáról, ha a nemzet érdeke úgy kívánta, Kapisztrán Jánosként újból és újból a küzdők élére állott. Igy nagyrészen neki volt köszönhető, hogy szülőföldje, a Zrinyiek ősi fészke, Csáktornya és Muraköz 1941-ben az idegen érdekek ellenére, ha csak rövid időre is, újra magyar lett.

Az Isten különös rendeléséből öreg korában meg kellett érnie szülőföldjének újbóli elvesztését és végig kellett szenvednie annak a pánszláv-bolsevizmusnak

testi-lelki terrorját s minden borzalmát, amelyik ellen egész életében küzdött és azzal a fájdalmas tudattal kellett lehunynia szemét, hogy hőn szeretett nemzete immár 20 éve a pánszláv, vörös sátán igájában pusztul, szenved.

Vele sírba szállt ismét a Prohászka Ottokárok, báró Apor Vilmosok, Tóth Tihamérok, Bangha Bélák gigászi papi nemzedékének egyik jellegzetes alakja és lassan a múlté, a történelemé lesz az a korszak is, amelyikben születtek, éltek, dolgoztak. A természet örök rendje szerint nekik is itt kellett hagyni ezt a keserű levében forgó sárgolyót és az ő testük is az enyészet martaléka lett, de azok a magasztos eszmék, szellemi és erkölcsi értékek, amiket életükben hirdettek és tettekkel valóra váltottak, örökké megmaradnak és szentül hisszük, hogy ezekből az örök értékekből fog újra kisarjadni a szebb, boldogabb, szabad magyar jövőendő.

Mi, idegenben bujdosó magyar katonák és csendőrök ezekkel a gondolatokkal mondunk búcsút a Hadak Útjára tért első püspök Atyánknak. Nem örökre, csak a viszontlátásig, mert tudjuk, ha ütni fog az óra, Csaba királyfi, Szt. László, Hunyadi János, Kapisztrán Szt. János égi seregében ő is velünk fog harcolni a Kárpátok övezte áldott magyar föld felszabadításáért...

Csikménasági.

Rehabilitációt kérünk!

A vietnami háború, ha másra nem is jó, annyiban igen hasznos és tanulságos dolog, hogy az USA katonáit és hadvezéreit megismertette a partizánháború kétes örömeivel. Az amerikai félvörös sajtó azután egész rémregényeket közölt — ezúttal sajtó katonáiról —, akik úgy jártak el a vietnami partizánokkal, s MacArthur parancsnoksága alatt a koreaiakkal is, amiként az megillet minden partizánt, orvlövészt. Különféle genfi és hágai egyezmények írták elő a nemzetközi jognak és a hadijognak egyik legfontosabb tételét, amely szerint háború esetén, ha az ellenség nem egyenruhában, vagy legalább is megkülönböztető és jól látható karszalag nélkül jelenik meg a fronton, nem tekintendő katonai alakulatnak és nem vonatkoznak rá a nemzetközi hadijog szabályai, hanem egyszerűen és rövid úton megsemmisíthetők.

Maurice Bardéche, a párizsi Sorbonne professzora ezeket írja a kérdéssről: „Minden franktirőr, minden segítőtárs és minden bűntárs szükségképpen **kívül áll a nemzetközi jogon.** Bizonyos emberek, akik a felelősséget magukra veszik, hogy a hadviselést piszkossá teszik (tehát: a partizánok) felelősek azért is, hogy olyan módszerekhez nyúlnak, melyek más embereket a halálnak szolgáltatnak ki. Felelősek a polgári lakossággal szemben, amelytől ezáltal elrabolnak minden védelmet a saját magukra vállalt felelősség által”. — Az USA katonái tehát a nemzetközi jog értelmében is helyesen, igazságosan jártak el, mikor fel-

perzselték a partizánfalukat, kifüstölték az orvlövészek kunyhóit. MacArthur, az USA nagy-hadvezére a koreai háború során előbb eltörtette az elfogott vörös partizánok gerincét és csak azután küldte őket akasztófára. A partizánfaluk felperzseléséhez és szükség esetén lemészárlásához elég volt egy amerikai sergentyő parancsa is, mert a partizánháború, amelyért egyedül a partizánok felelősek, nem enged időt unalmas haditörvényszékek hónapos tárgyalásaira. A tetthelyen kell cselekedni az egyenruhás, reguláris hadsereg, szóval az emberélet védelme érdekében. Az USA katonái cselekedtek és cselekvésük megfelel a nemzetközi jog és a hadijog összes szabályainak.

A hiba csak ott van, hogy ugyanazokat a magyar és német katonákat, akik hasonlóan cselekedtek és hasonló mértékben alkalmazkodtak a nemzetközi joghoz, az Európát megszálló szövetséges haderők, közelebből az OSS-be beépült magyarországi származású kommunisták, Himier Márton és Grosz-Grenville kiszolgáltatták a magyarországi kommunistáknak, majd azok átadták őket Tito kommunistáinak. A hűsz év óta megszokott kétféle mérték és kettős erkölcs érvényesült itt, elsősorban az amerikai civil hatóságok és jogi szervek jóvoltából. Eisenhower és de Gaulle írásos parancsai bizonyítják 1945-ből, hogy a mesebeli német Wehrwolf jelentkezése esetén túszoikat kell szedni és a polgári lakosság túszaiként fogva tartott tagjaiból egy a százhoz arányban ki kell irtani mindenkit, ha a kör-

nyéken német partizánok jelentkeznek. De nem jelentkeztek.

Ezzel szemben húsz éve tart a magyar-ságot, a m. kir. Csendőrséget és m. kir. Honvédséget gyalázó szellemi partizánháború, amely az első, újvidéki és zsabylai partizántámadást úgy igyekszik beállítani, mint valami barbár csendőrvérengzést. Holott Újvidéken sem történt semmi más, mint ami most az amerikai hadsereg részéről Vietnamban történik.

Az Újvidéken megjelenő Magyar Szó című, magyar nyelvű bolsevista lap hasábjain 1953. szeptember 27-én igen figyelemreméltó cikk jelent meg, amelyben maguk a kommunisták ismerték el, hogy a **fegyveres lázadást ők kezdték és a magyar államhatalom pontosan ugyanazt csinálta, amit az amerikai államhatalom és az US Army végez a vietnami orvlövészekkel és rablókkal szemben...**

„Ezek a körülmények jelentős mértékben lehetővé tették az ellenségnek, (mármint a magyar csendőrségnek és honvédségnek), hogy 1942. elején (az újvidéki megtorlás napjaiban) ideiglenesen **leküzdje a fegyveres felkelést** és úgyszólván minden osztágonkat felmorzsolja.”

Ime! A kommunisták maguk vallják be, hogy ők kezdték a fegyveres lázadást, orvlövészkedést, de azt is beismerik, hogy ezt a magyar honvédség és csendőrség kemény visszaütése morzsolta fel. De ekkor, — húsz év után is — miért beszélnek még mindig 4000 Dunába lőtt halotról, vérengzésről, magyar barbárságról, mikor a ma-

gyar csendőrök és honvédek csak ugyanazt a kötelességet, ugyanazt a parancsot hajtották végre, amelyet az amerikai „bőrnadrágosok” Koreában és most Vietnamban hajtanak végre?!

Tudjuk, hogy szavunk pusztába kiáltó szó. Mégis most, mikor az amerikai hadsereg elhatározottsága következtében újra aktuálissá vált a partizán-kérdés, elégtételt és rehabilitációt kérünk a magyar mártírokvitéz Szombathelyi Ferenc vezéreztől, vezérkari főnök, Feketehalmy-Czeidner altábornagy, szegedi hadtestparancsnok, Grassy vezérőrnagy, dr. Zöldi Márton csendőrszázados számára. Mindenekelőtt pedig teljes erkölcsi felmentést kérünk a Magyar Királyi Csendőrség tisztjeinek és legénységének, mert a „háborus büntetben” ezek épp olyan ártatlanok, mint Amerika nagy hadvezére, MacArthur, vagy Eisenhower egykori elnök és de Gaulle generális, Franciaország jelenlegi elnöke.

Elégtételt kérünk, mert nincs kétféle nemzetközi jog, kétféle igazságszolgáltatás és kétféle morál. Csak egyféle van és ez teljes mértékben ott áll a m. kir. Csendőrség, Honvédség oldalán, mint ahogy ott áll a bolsevista partizánokat leküzdő amerikai „bőrnadrágosok” mellett.

A „rend vagy káosz” nagyvilág vitájában a magyar csendőr csak a Rend oldalán állt. S ne adja az Isten Amerika hős katonáinak, hogy egyszer ugyanazt kelljen elszenvedniük, amit mi elszenvedtünk.

Marschalkó Lajos

Hogyan jöttek be az oláhok Erdélybe?

(Kivonat az „Ausztráliai Magyarság”
1965. novemberi számából.)

Id. Szentirmay Gyula személyes emlénye a szomorú történelmi eseményről. Elhangzott október 23-án, a Magyar Házban, az Erdélyi Mozgalom alakuló értekezletén, Sydneyben.

1918 december 1-én érkeztem Gyergyószentmiklósról, rá három napra, dec. 3-án megérkeztek az oláh megszállók. 80 rongyos, legalább 25-féle töltény nélküli, madzagra kötött puskákkal felszerelt, siralmas kinézésű bocskoros oláh. Vezetőjük egy erdélyi oláh hadnagy bocskorra és bőrkamálisra kötött sarkantyúkkal felszerelve ült a nyereg nélküli, hosszúszerű móc lovon.

A Kossuth téren összegyűlt honvédszázadosok, új csizmás, karabélyos tölténytáskás székely nemzetőrök körülállták a megrettent oláhokat.

A lóról lekecmergett vezetőjük igyekezett a nemzetőröket megnyugtatni, nincs semmi rossz szándékuk, ők csak az antant rendelkezéseire, rendfenntartani jöttek a Székelyföldre. Az oláh kijelentése azután általános derűtséget keltett a nemzetőrökben és az oláhok látására összeverődött lakosságban.

A folytatás azonban rövidesen siralmassá változott. A túlsúlyra vergődött oláhok hamarosan felcserélték siralmas ruházatukat a nemzetőrökről lehúzott jó ruhákkal, fegyverekkel. Olvasatlanul mérték, a kemény drótokkal me-

revített bikacsökeikkel, a doazecsi csinacset, (magyarul 25-öt) mindenkinek, aki magyar, köztük jómagamnak is mementóul, hogy soha el ne feledjem, hogy magyar vagyok.

Az akkori hazát-kiárúsító magyar kormányzat intézkedései megbénították a székelyek fegyvert emelő kezeit.

Gyimesbükkön a határsorompónál, 30 gyimesi csángó teljesített határőrző szolgálatot, egy szakaszvezető vezényletével, amikor a kiállított őrszem Moldva felől közelgő mintegy 200 főnyi csapatot jelentett. Azonnal kiállították nehéz géppuskájukat az út közepére és az örök jelzése a csapatot megállásra intette. Csak a vezetőjük, egy kipúderozott, rúzsos, lakkcsizmás elegáns lóhátság oláh főhadnagy kapott engedélyt a sorompóig való haladásra, hogy tőle megtudják, mi járban vannak.

A határőrpáncsnok szakaszvezető azután úgy félkézrel leszedte a lováról az oláht, ha vele beszél, akkor álljon elébe.

Megtudva, hogy rendfenntartani akaró oláhokkal van dolguk, az állomás épületében levő határőrpáncsnokságra telefonáltak utasítás végett. Azok Csík-szeredára, felsőbb páncsnokságukra. A válasz végre megérkezett; „engedni kell őket.”

Erdély magyarságának azóta is csak engedni kell. Ma már nincs egyéb lehe-

tőségük, csak engedni mindaddig, amíg csak egyetlen egy is marad belőlük.

Akkor még más volt a helyzet. A lassan tapogatózva belopakodó "rendfenntartó" oláhokat a még mindig tekintélyes mennyiségű fegyverrel rendelkező székelység, a hazaáruló kormány rendelkezéseivel ellenszegülő, vezetésre termett valaki kiáltására könnyűszerrel zavarta volna vissza a kecskéi mellé, ahonnan jöttek.

Igazolja ezen állítást, az általam személyesen ismert gyergyószentmiklósi Kricsa Andor 82-es közös gyalogezredbeli főhadnagy hatalmas bravúrja.

Az 1916-ban Erdélybe betört oláhok ellen megindított ellentámadás megkezdésekor, a Gyergyószentmiklóson levő több gyalogezrednyi erejű románok felderítésére kapott paranccsal és 300 odaválói 82-es „Vasszékely” bakával úgy felderítette az oláhokat, hogy azok mindenük visszahagyásával, a Békés szoroson át Romániába futottak.

A 300-ból megmaradt legendás vitézek, arany-ezüst érmeket bőven, a vezetőjük pedig a Mária Terézia rend lovagkeresztjét kapta.

Így szabadult fel Gyergyószentmiklós, így harcolt a székely az otthonáért, ha a vezetője is odaválói volt. Az első világháború után az oláh megszállás kezdetekor, a székelység tervszerű vezetés hiányában, csak lassan talált magára, mikor az oláhok már előzöltek egész Erdélyt, akkorra tudott csak az összeverődött székely hadosztály Csucsánál eléjük állni, mely nem tudta feltartóztatni ugyan az oláhokat, de a túlerővel és a hátukba támadó magyar vörös-hadsereggel szemben tehetetlenné válva a hosszú védelmi harcban megsemmisült.

Erdélyi véreinkre 22 keserű esztendő következett, majd 1940-ben, Erdély egy részének visszacsatolása némi egyhülést hozott, hogy az 1945-ös orosz invázióval rászabaduljon erre a félországra is a pokol.

A biológia hatása a népek életére

Az emberiség történelméből azt látjuk, hogy minden műveltségi fok, amikor szellemében, gazdasági- és államszervezettségében a csúcspontot elérte, összeomlott. Ez az összeomlás sokszor drámai gyorsasággal ment végbe: Assyria, Egyiptom, Hellas és Róma, mindenütt egyformán és műveltségükkel maguk a népek is elpusztultak, melyek e műveltség hordozói voltak.

Mindnyájan látjuk, hogy a mai műveltségi körünkben a dolgok ugyanazon az úton járnak. Kérdés, hogy mindezt beletörődve „az elháríthatatlan sorsra” bízunk, mint amikor a középkorban a himlő- és pestis járványokat elkerülhetetlen istenbüntetésnek vették, avagy ellene küzdünk? Egy svájci tudós azt állítja, hogy a földön annyi nyomor van, milliók halnak éhen, akkor milliárdokat költenek arra, hogy a holdba utazzanak, vagy nézzük meg a szórakozásokat, táncokat „modern” festményeket és szobrokat, vagy nézzük meg az ifjúság nagy részét, kiknél a tánc, a gramophonlemez és a futballmeccs minden, avagy a politikát, melyben egyes nemzetek vezetői a másikat gyerekcsinybe menő dolgokkal boszszantják stb.

A műveltségek és művelt nemzetek degenerálódásának oka biológiai természetű. Bizonyos kultúra vezetői mindig egy meghatározott nép, mely műveltségével azután eltűnt. „Nép”-ről és nem fajról van szó, mert sem a régi aegyiptomiak, görögök vagy rómaiak nem voltak egy

egészséges faj. Kevert népek voltak, ép úgy, mint a mai művelt népek. Fajtisza nagy népek már évezredek óta nem léteznek, legfeljebb kis törzsek és hordák. A technikusok ötvözetnek nevezik a különböző fémek keverését, melynek tulajdonsága eltérő és néha jobb a vegytiszta fémnél. Így van ez az egyes népeknél is. A népek fajösszetételében a változás állandó folyamat. Minden faj azonban változatlanul örökli át tulajdonságait még akkor is, ha különböző feltételek alatt tartjuk. Ha. pl. két egyfajú búzaszemből az egyiket jó talajba, a másikat rosszba vetjük, külsőleg két különböző növényt kapunk, de az ezeken termő magok nem fognak eltérni egymástól. Tehát a külső befolyások nem változtatják meg a fajt. Neveléssel, idomítással és más életmóddal bár meg lehet változtatni. Egy cirkuszi ló műveltségét a csikója nem fogja örökölni. Csak a veleszületett tehetség öröklődik. Így egy bukó galamb fiókája, amint repülni tud, minden tanítás nélkül elvégzi a bukfenceit a magasban. Tanult tudományok nem öröklődnek.

Mint említettem, a népek nem fajok, hanem fajkeverékek. A fentiekből következtethető, hogy pl. az ausztrálnéger fajkeverékek sohasem fognak egy magas műveltségi fokot elérni és hogy a régi görögöknek nem volt ugyan az a műveltsége, mint a régi aegyiptomiaknak, mert különböző fajkeverékekhez tartoztak. Mérsékelt tehetségű szülőktől gyakran

származtak magas tehetséggel bíró gyermekek. Magas talentumok és vezető természetűek felbukkannak a tömegből, de magas műveltségű szülőktől is származhatnak gyenge tehetséggű utódok. Ha most több nemzedéken át kiváló emberek kevés, vagy semmi utódot nem hoznak a világra, akkor ennek a népnek mind kevesebb tehetséges és vezetésre alkalmas tagja lesz. Ennek a folyamatnak az lesz a vége, hogy e nép száma és műveltsége hanyatlak.

Vegyünk két népcsoportot példának. Az I. nél a házassági korhatár átlaga 20 év, a gyermekek átlaga családonként 4. A II. csoportnál a házassági átlagkorhatár 30 év és a gyerekek száma családonként 3 fő. Az indulásnál e két népcsoportnál a létszám egyenlő, tehát 50% -50%. 100 év múlva ez az arányszám az I.-nél 82.5%, a II.-nél 17.5%, 300 év múlva az I.-nél 99.1%, a II.-nél 0.9%. A II. népcsoport 300 év múlva ugyiszólván teljesen eltűnt.

A szaporodás ütemének változását minden népnél meg lehet figyelni és ez az évszázadok és évezredek alatt lényegesen változó. Egy magasabb szellemi és technikai kultúra mindig ott létesül, ahol városok alakultak. Minden város alakításnak a következménye az osztálykülönbségek létrejötte. Amint egy városi kultúra egy bizonyos magasságot ért, észrevehető a vezetőrétegnek az az igyekvése, hogy a gyermekek számát csökkentse. Oka ennek a szűkösebb lakásviszonyok, az elfoglaltság és elsősorban a kényelem iránti vágy. A régi görögöknél és rómaiaknál ez a jelenség történelmi

valóság volt, de a mai művelt népeknél is ez a tünet, ami azonban még nem jelent komoly veszélyt a népszaporodásra, amíg a többség a falvakban lakik, de a nép összetételére nézve igen. A városi és a falusi lakók szaporodása így eltérő. Minél többen települnek át a faluból a városba, annál jobban csökken a népnek a szaporodása, ami azt vonja maga után, hogy mindig kevesebb lesz abban a népben a tehetségesek száma. De a természet is beleszól a fajkiválasztásba. Ép úgy mint a növényeknél és állatoknál, úgy az embereknél is, melynél a kevésbé életerős egyedek elpusztulnak. Egy primitív népnél, pl. vadászattal, pásztorkodással, vagy elhagyatottabb országokban földműveléssel foglalkozóknál minden szűkmedencéjű asszony meghal az első szülésnél (nem ismerik a császármetszést), nem szoptató asszonyok gyermekei nagyobb arányban halnak meg azok az asszonyok gyermekeihez viszonyítva, kik szoptatva lesznek. Minden férfi, kiknek nincs meg a gyors elhatározó képessége, éles látása és ereje, a legnagyobb valószínűség mellett elpusztul a törzsek közötti harcokban. Ugyanúgy a járványos betegségeket is csak az ellenállóbbak állják ki. A természet igyekszik minden alacsonyabb rendűt magából kilőni, és csak azok maradnak meg, kik az adott feltételekhez alkalmazkodni tudnak.

A primitív és kultúrnép között ugyanaz a különbség, mint egy vad és egy szelíd állat között. Egy kultúrnépnél az orvosi tudomány és higiénia magasabb állása lehetségesnek teszi a szűkmedencéjű és nem szoptató anyáknak is a

továbbszaporodását, de ugyanúgy a gyenge és beteg embereknek is, kiknek utódai e tulajdonságok nagy részét öröklik. Ezt bizonyítják a gyógyintézetek és a bűnözési statisztikák. A helyzet már annyira romlott, hogy ma a művelt embereknek csak egy kis százaléka mentes valamely előnytelen öröklött tulajdonságtól. Előfordulhat az is, hogy külsőleg két normálisan alkotott embernek (házaspártnak) abnormális gyermeke születik. Ez azonban csak akkor fordul elő, ha mindkét házastársnál ugyanazon a szabálytalan öröklődésű tényező megvan. Pl. mindkét házastárnak voltak gyengeelméjű, vagy elmebeteg ősei (galamboknál két fehér galambnak vörös fiókája). Ez azonban ritka eset, mert mindig egészséges és normális gyermek születik ott, ahol csak az egyik házastársnál van meg ez a rejtett hiba. A természet igyekszik a hibákat is kijavítani.

Minden művelt népnél befolyást gyakorol az idegen fajok bevándorlása. Így a régi rómaiaknál a rabszolgák bevitelére komoly következményekkel járt. A római császárság vége felé Roma lakosságának nagyobb része már a rabszolgák és a szabadon engedett rabok utódaiból állott. Ezek züllesztették le a római birodalom központját. Ép úgy vészthozó egy népre az erős kivándorlás, mert a kivándorlók általában egészséges, tettekre képes és szellemileg átlagon felüli egyének, hasonlóan a falvakból a városokba áttelepülőknél is. Ez a tünet ha nem is kis időn belül, de egy vagy két évszázad alatt lerontja egy nép összetételét, mely tünet azután rohamosan a végzet felé ér. A római bi-

rodalom összeomlásának az adta meg a kegyelemdőfést, hogy üzleti spekulációból gabonát hoztak be külföldről, ahelyett, hogy termeltek volna. Ez tette a falusi földművelő osztályt, mint fajfenntartót, tönkre.

Ugyanezt a folyamatot észlelhetjük a mai kultúrnépeknél is, ahol a külkereskedelem, a nagytőke és ipar befolyása alatt a földműves osztály reménytelen helyzetbe került, mert veszélyt jelent — a rómaiaknál láttuk — az, ha egy ország élelmiszereit behozza és nem maga termeli, ha erre a lehetőség megvan. Már arról is lehet beszélni, hogy ez a helyzet válságossá és majdnem reménytelenné vált, s a falusi lakosság nehéz jövő elé néz. Ezt fokozza az is, hogy látva a kilátástalan jövőt és a jobb kereseti forrásokat a városban, a földműves ifjúság a városokba települ át. Ezen a modernebb földművelési eszközök, traktorok, aratócséplő kombinádók stb. sem tudnak segíteni. A fentiekből következik, hogy a népszaporulat legfontosabb tényezőjének, a falusi lakosságnak csökkenése következtében az érintett nép mind jobban apad és háttérbe szorul. Minden nép, mely túlnyomó részt városi lakosokból állott, hamar tönkrement.

Mit lehet e betegségi folyamat ellen tenni? Először is meg kellene akadályozni, hogy silány egyedek, tehát a népre káros elemek szaporodjanak. Ilyenek a megrögzött gonosztevők, elmebetegek, alkoholisták stb. Erre a jogászok és politikusok volnának hivatva, hogy törvényes intézkedéseket hozassanak, mert a mai igazságszolgáltatás a "büntető" jogon

alapszik, ahol bűnről és bűnhődésről van szó. Ez mutatja, hogy jogszolgáltatunk még a középkori, bár nem olyan drasztikus, mint amikor a tolvajnak levágták a kezét vagy a fülét. Egy gonosztevő, pl. kéjgyilkos megbüntetése nem javít a helyzeten, amikor az államköltségén elszenvedett szabadságvesztés letelte után ott folytatja gonosztetteit, ahol elhagyta és gyermekei lehetőleg még nagyobb gonosztevők lesznek. Az alma nem esik messze fájától! Nyugodtan lehet állítani, hogy a mai büntetőjog műveltségünk szegényfoltja. A jogiegyetemeken és tanfolyamokon azt tanították nekünk, hogy a büntetőtörvények javító szándékkal és nem megtorlásul hozattak. A valóság az, hogy ennek ép az ellenkezője az igaz. A kiszabott büntetés megtorlás, mely nem javít. Ezt mutatják és igazolják a bűnügyi statisztikák. Kevés ember veti le a veleszületett, vagy elzüllesztés folytán szerzett bűnös hajlamokat.

Olyan igazságszolgáltatásra van szükség, mely a társadalom és vele a nép jövőjének védelmét teszi ki céljául. Ez nem lehet más, mint törvényes úton a fajra káros elemek szaporodását megakadályozni. Az orvosi tudomány erre megadja a lehetőséget (sterilizáció). Másodszor. A fajromlásnál nagyobb az a veszély, mely a falusi lakosság városba meneküléséből származik. Ennek orvoslására is megvan a lehetőség. Minden ipari állam előtt halálos biztonsággal áll az, hogy a legközelebbi ipari krízisnél a kivitel összezsugorodik, még akkor is, ha önköltségi áron szállítanak és az állam fizeti az elmaradt nyereséget. Ez fel fogja

dönteni a kivitel és behozatal mérlegének egyensúlyát. Ennek komoly következménye a nép táplálásának csökkenése lesz, mert nem lesz elég az élelmiszer (gabona, hús stb.) Ezt elkerülendő, termelni kell. Meg kell változtatni a gazdasági politikát, a mezőgazdaságot korszerűsíteni és igyekezni sokat és olcsón termelni mindabból, amire szükség van. Egy nép 1/3 része földműveléssel kell foglalkozzon. Ha a lehetőségeket és a kellő megélhetést erre megadják, akkor a parasztok és kertészek nagy részét vissza lehet vezetni oda, ahová hivatottak és ahol elődeik dolgoztak, éltek és meghaltak. Mégis csak jobb a vidéken önálló, emberekhez méltó, egészséges, kertes saját házban lakni, mint a város szélén tömeglakásokban, hangyák módjára élni, az ősfoglalkozást űzni és nem egy idegen és sokszor egészségtelen munkát elvégezni.

E tanulmány nál német adatokat is felhasználtam és figyelmen kívül hagytam azt, hogy otthon törvényileg meg van engedve a fajszaporodás megakadályozása. A magzathajtás, mint népgyilkosság minden más művelt államban meg van tiltva és hogy miért van épp Magyarországon megengedve, azzal nemcsak az emigrációs sajtó, hanem már az otthoni is kezd foglalkozni. Itt azonban nemcsak az otthoni jelenlegi törvényhozókat, hanem az anyákat is el kell ítélni, mert nem hinném, hogy egy terhes asszonyt erőszakkal vinnék el, avagy fenyegetéssel kényszerítenék magzata elhajtására.

Befejezésül álljunk meg a magyar népénél. Népünknek, mint az utolsó évtizedek

eredetkutató tudósai mindjobban bebizonyítják, 5 vagy 6 ezer éves története és műveltsége van. E hosszú idő alatt sok viszontagságon, küzdelmen és szenvedésen ment át és mindezt kiállta, míg más népek elpusztultak és nyomuk se maradt. Erre joggal büszkék lehetünk. Istenbe vetett bizalommal hihetünk abban, hogy más nemzetek minden ármánykodása és mesterkedése ellenére nem fogunk a történelem színpadjáról lelépni. Élni akarunk és élni fogunk. E tanulmány elején megemlítettem, hogy az ifjúság nagy része mily primitív vágyakkal él. Ez a megállapítás nem vonatkozik a mi ifjúságunk tömegére, mely úgy Európában, mint Amerikában mint fajfenntartó és

kultúrahordozó megállja helyét és büszke reményekkel tekintünk reája. Fiaink és leányaink még Ausztráliában is a legjobb tanulók. Sokan dolgoznak nappal, hogy megszerezzék az anyagiakat az éjjeli tanulásra. De az öregek sem hoztak szégyent reánk az idegenben. Minden magyar és idegen kevés kivétellel megtalálta helyét az idegenben, idegen nép és idegen foglalkozás közepette. Ha mi összetartunk, hazánkhoz, nyelvünkhöz és szokásainkhoz hűek maradunk, akkor nincs az a földi erő, mely minket el tudjon pusztítani.

Buenos Aires, 1965, július.

Pintér Aladár, ezds.

A magyar ifjúság az emigrációban

Németországi menekült éveinkben, 1948-ban hallottam először arról a súlyos nemzeti tragédiáról, mely a kivándorlás folytán a magyar gyermekeket éri. Ezt a tényt az azóta elhunyt nagytudású németországi református főlelkész: Nagy Sándor ismertette előttünk egy lelkigyakorlaton. Többek közt azt mondta, hogy a magyar gyermek Amerikában beolvad, még anyanyelvét is elfelejti és ha a szülők nem ügyelnek, még a származását is meg fogja tagadni.

Hitetlenül fogadtam ezt az új hírt s mondogattam magamban: — Nacsak az én gyerekeim próbáljanak eltávolodni magyarságuktól! Szó se lehet róla, mi

magyarnak születünk, azok is maradunk s gyermekeink se lesznek mások! Különben én is ott leszek!” —

Mikor ezeket gondoltam, akkor 30 éves fiatal ember voltam, hontalanságunk kezdetén és teljes tudatában a hazai vaskezű nevelés igazságának.

A neveléstudomány első alaptétele az, hogy a környezet nevel. Ezt Rousseau francia tudós fektette le az 1800-as években. A gyermek olyan lesz, amilyené a környezete neveli! A tiszamenti csecsemő magyar beszédet, dalt hall, a magyar ovoda, iskola, a falusi lakosság, a katonai szolgálat és a magyar államnelyelv 100 %-os magyarrá neveli. Ugyan-

ez vonatkozik az idegen gyermekre is, ki magyar környezetben nő fel s magyarra lesz. Ismerek egy kedves német asszonyt, kinek édesapja német üzletember volt és gyártelepei közül egy Kecskeméten épült. Az említett német asszony Kecskeméten született, ott járt iskolába s bár német állampolgár, tökéletesen beszéli a magyart és annak tartja magát, még 20 év után is. A gimnáziumban volt egy osztálytársam, Spevacek Antalnak hívták. Az édesapja cseh vezérkari tiszt volt, de anyja magyar. Apja hősi halált halt és édesanyja visszatért a kis alföldi városba, hol fia velünk nőtt fel s őszintén meg kell mondanom, a fiúból a II. világháború egyik legkiválóbb tüzértisztje lett! A magyar talaj magyart formál s ez nekünk természetes.

Sajnos, ugyanez vonatkozik a mi magyar gyermekeinkre is, kik önhibájukon kívül elvesztették a szülőföldjüket és kivándorolva idegen országokba, őket az ottani környezet németekké, amerikaivá, vagy kanadaivá neveli.

Az ilyen vérvesztéséget egy nagy nép, pl. mint a német, észre se veszi. A beolvadó százazteket ujonnan születő százazteket váltják fel s a nagy népek életereje nem csökken. Sajnos, mi nem mondhatjuk el mindezt magunkról. A jelen magyarsága 15.000.000-re becsülhető a Kárpátmedencében és az emigrációban együttvéve. A szülőföldről az összeomlás után elmenekült, majd 1956 után folytatott menekülés a magyar gyermekek százazteit hozta idegen földre s miután ma Magyarországon több ember hal meg, mint amennyi születik, a

folyamat a magyarság életerejének csökkenése felé, a hazai terroruralom pedig a magyarság sorvadása felé viszi jobb sorsra érdemes nemzetünket.

Tehát emigráns ifjúságunk problémája egy súlyos nemzeti probléma, ami éppen elég fejtörést adott és ad a szülőknek, a magyar tanerőknek, cserkészvezetőknek és mindazoknak, kik szívükön viselik a magyarság sorsát.

A kivándorolt magyar családok a leg-súlyosabb helyzetek elé kerültek. A befogadó ország idegen nyelve, az új szokások, a munkaszerezés, a lakásgondok sokszor emésztették fel a családok fizikai és lelki erejét. Európában a magyar táborokban csak magyar beszédet hallottak gyermekeink otthon is és kint is, de az új hazában a szomszéd gyermek és iskolai kollégái már idegen nyelven szóltak hozzá és akarva, nem akarva megindult az idegen nyelvtanulás.

Európában magyar mesét hallva aludtak el gyermekeink és magyarul imádkozva mentek az ágyukba és magyarul beszéltek szüleikkel. Az új hazában az iskola és az új környezet pedig egészen új, idegen, szokatlan világot tárt a magyar gyermekek elé. Az agyonhajszolt szülők alig tudnak gyermekeikkel foglalkozni.

A magyar szülő pedig sokat kíván gyerekeitől! Mi azt akarjuk, hogy szívben és lélekben, beszédében, világnézetében maradjon meg magyarnak, de ugyanakkor legyen kiváló tanuló, szerezzen ösztöndíjat az iskolában, verkedje ki magának a legkiválóbb vezető pozíciót az

életében s maradjon éppen olyan harcos magyar, mint szülei voltak s félszeme a Kárpátmedence felé nézzen!

Egyszóval a magyar szülő azt kívánja, hogy gyermeke egyszerre két nyeret lovagoljon és nem gondol arra, hogy egy kicsit sokat kíván.

Az ifjúsággal nem foglalkozó és hozzájuk nem értő, gyermektelen magyar megbotráncozva veszi észre a magyar gyermekek beszédében az idegen hangsúlyt és a szűkös magyar szókinccset. Az ilyen átlag magyar legyint a kezével, megkritizálja a szülőket is, a gyerekeket is és azonnal kimondja a végszót: „Beolvadtak!”

Az ilyen magyar nem gondol arra, hogy ezt a magyar ifjút a középiskola nagy szellemi követelményei, az új környezet, mely teljes embert kíván, hogy megállja a helyét, bizonyos fokig elvonta a magyar környezettől, ami amúgyis szűkös az új hazában. Az ilyen gyors ítélet éppen olyan egyoldalú, mint mikor a gyerekek kritizálják meg a felnőtteket, hogy nem tudják, sőt csak törve beszélnek a befogadó ország nyelvét. S ha a felnőtt kritizál, akkor az ifjúságnak is igaza van!

Mindkét oldalon meg kell találni a középutat és az igazságot.

A magyar családok rendszerint magyarul beszélnek odahaza s a hétköznapi magyar nyelvet minden magyar gyermek ismeri. Azonban ne felejtjük el, a hétköznapi nyelv néhány ezer szóból álló nyelv, melyből hiányoznak az elvont fogalmak. A 80-100 ezres szókinccset ma-

gában foglaló nyelvet odahaza is csak a középiskolában és az egyetemen szedte fel a magyar diák, az irodalom teljes ismeretével és hosszú évek szigorú tanulmányával.

Ifjúságunk ezt ma idegen nyelven végzi és természetes, hogy mindezt nem tudja magyarul. Egy évtizeden át megköveteltem gyermekeimtől, hogy nagyszüleiknek s nekem magyarul írják leveleiket. A néhány hibával megírt levelek szellemi nívója 10 év elteltével sem változott. A helyzeten nem tudtam segíteni, a „home work”-ok (házi feladatok) megakadályozták abban, hogy még több magyar olvasnivalóval törjem őket. Egyszer véletlenül kezembe került fiam egyik angolnyelvű levele, melyet nagyanyjának írt az Óhazába. A levelet elolvastam és meghatódva tettem le. Az angolnyelvű levél hangja, csupa nemes érzésekkel fűtött lényege az ismeretlen nagymamához azt bizonyította, hogy fiam angolnyelvű levele egyértékű az én leggondosabban megírt magyar levelemmel.

És csodák csodája, kezd megszokottá válni, hogy a magyar gyermekek szinte szerte a világban aránylag a legjobb tanulók az iskolákban! Az ösztöndíjas diákok közt csak a közelmúlt években sok magyar, sőt csendőrgyermeket ismerünk fel.

Ez a felismerés azt a kötelességünket hozza magával, hogy elismerjük gyermekeink komoly helytállását az új hazában! Támogassuk őket, beszéljünk hozzájuk szeretettel és megértéssel, hisz ők a miénk!

Adjunk kezükbe minél több angolnyelvű könyvet, mely Magyarországgal és a Dunamedence problémáival foglalkozik. Ezt a nyelvet ők 100%-osan bírják, felébred bennük a magyarság iránt elkövetett igazságtalanságok láncolata, felébred bennük a magyar dac, mégha kellően ezt előttünk nem is tudják magyarul kifejezni.

Az ifjúság hajlamos a szépre, nemesre, igazra! Ha gyermekeinket az igazság és jog fegyvereivel megnyertük a magyar ügynek s ez természetes, hisz a mi gyermekeink — akkor nyertünk és emigráns életünk nem volt hiábavaló.

Nézzünk néhány példát, mit tettek a magyar gyermekek.

Az amerikai sajtóban néhány évvel ezelőtt és most is felbukkant az emigrációban lévő Magyar Szent Koronáról való cikkezés. A cikkek háttere homályos és akaratlanul úgy éreztük, hogy a korona kiadatásának veszélye áll a háttérben. Ezzel egyidőben három clevelandi magyar cserkészlány felkereste Cleveland amerikai szenátorát. Mosolyogva leültek vele szemben és elővették egy fényképet mely a Szent Koronát ábrázolta. Majd kérték a szenátort szüleik nevében arra, hogy hasson oda illetékes helyen, ki ne adják a koronát a kommunistáknak, mert ez szüleik és az emigráns magyarok teljes lelki összeomlását és Amerikában való tökéletes csalódását hozza magával és a Szent Korona kiadása szüleik halálát okozhatja. A szenátor ígéretet tett, hogy mindent megtesz, ami hatalmában van és valóban eljárt Washing-

ton illetékes helyein. Ime, a szenátor hitet adott a magyar lányok mosolyogva, de mély lelki előkészülettel talált kérésének.

Wass Albert „Transylvánia” c. könyvét egy kanadai leány bevitte a gimnáziumba földrajz és történelem tanárának azzal a kéréssel, hogy olvassa el, mert édesapja szerint ez az igazság s nem egészen az, ahogy Erdély kérdését ő tanította nekik. A komoly paptanár több hétig tartotta magánál a könyvet. Egészen biztos, hogy a következő évi tanításnál nem marad nyomtalanul Erdély igazságát tárgyaló angolnyelvű könyv.

A példákat még sorolhatnánk tovább, de majd legközelebb! De csak gondoljunk arra, ha ifjúságunk felnő és a sok ezer diplomás magyar előzőnli a magának megfelelő hivatást az új hazában, micsoda óriási hatalom birtokába jutunk! Ők, kik tökéletesen bírják a nyelvet, tökéletes és igaz információt adhatnak Magyarországról és Magyarorszáért. Magyar ügyben most már az amerikai illetékesek nem fognak cseh és román „szakértők”-höz fordulni.

Egyszóval a környezet nevel és az amerikai-kanadai környezet amerikai és kanadai polgárt nevel ifjúságunkból, kik csak részben bírják szüleik nyelvét, de lelkük mélyén őrzik az ismeretlen szép Magyarország emlékét, melynek igazságáért csatasorba lépnek, ha jól bánunk velük és kinyitjuk értelmüket.

E nagy horderejű és a tragédiában ma mégis szerencsét jelentő helyzetet felismerte a MKCSBK Vezetőség, ezért tá-

mogatjuk az ifjúsági intézményeinket: a Magyar Cserkész Szövetséget, a magyar egyetemi tanszéket és a magyar iskolákat. Ez az oka, hogy a középiskolából kikerülő csendőr gyermekeinknek az ősi magyar föld Körmöcbányán vert kincsét adjuk át emlékül és mementóul: a 10 koronás magyar aranyat.

Aztán van mégegy probléma, ifjúságunk családalapítása. A felnövő magyar generáció az új hazában nem mindig talál magyar élettársat. Természetesen minden magyar szülő azt reméli, hogy gyermeke magyar leányt vesz feleségül, vagy magyar fiúhoz megy férjhez. Ahogy látjuk, ez nem minden esetben történik így. Az ok? Ezen aztán oldalakat lehetne vitatkozni és boncolgatni. A legegyszerűbb és legtermészetesebb ok az, hogy az „amor” nem mindig ébred fel magyar leány, vagy fiú iránt. Az új hazában nincs meg az a széles rétegű magyar társaság és az a választék, mely a

magyar élettársat minden esetben biztosítaná. Ha pedig a házasságra megérett gyermekeink amerikai, vagy kanadait választanak, abba az elhatározásba bele kell nyugodnunk és el kell fogadjuk, ha csak nem akarunk velük ellenséges viszonyba kerülni. De egyet ne felejtünk el, ha gyermekeink idegen élettársat találnak, ezzel egy barátot is nyertek a magyarságnak s rokonaikon keresztül híveink számát is szaporíthatják.

Ezen írással ifjúságunk felelősségteljes problémáit az igazságnak megfelelően igyekeztem megvilágítani s gondolom, eléri célját.

Végül kérem Bajtársainkat, szeressék ifjúságunkat, hisz ők jelentik nekünk is a jövőt és értsük meg azt, nem ifjúságunk felelős azért, hogy képességeiket nem fejthetik ki a Kárpátok koszorúza szülőhazában.

Torontó, 1966. január 15.

Kövendy Károly

— o —

Az első kanadai számunkban közöltük Bajtársainkkal, hogy a Bajtársi Levél rendszeres megjelenése és kéthavonkénti kiadása csoportjaink és egyéneink önkéntes áldozatkészségétől függ. Miután az első évben bőséges tapasztalatot szereztünk, a következőket hirdetjük ki: a Bajtársi Levél a jövőben háromhavonta és erősen csökkentett oldalszámban jelenik meg. Lapunk küldését beszüntettük mindazoknak, kik 1965-ben egyáltalán nem áldoztak a B.L.-re, még szerény ösz-

szeggel sem. A B.L.-nek előfizetési díja nincs, mindenki annyit küld, amennyit neki lapunk megér és amennyire képes. De a jövőben tiszteletpéldányt csendőr bajtársaknak nem adunk. Kivételt képeznek a keresetnélküli rokkantak, az özvegyek és árvák.

— o —

Bajtársak! Álljatok továbbra is éber őrséget a magyar élet emigrációs vartáján, derék magyar csendőrökhöz illően: —,Híven — Becsülettel — Vitézül!” —

Hírek, közlemények, szerkesztői üzenetek

Az 1965-ös esztendő rendkívül kemény és fáradtságos év volt a Vezetőség számára. Az emigráns vezetés átvétele utáni intézkedéseink: mind a területi tradíciók, az új "Bajtársi Levél" kiadása, a segélyezés fokozása, mind anyagi megerősödésünk terén, erős helytállást kövéltek.

Ezeken felül 1965-ben kapcsolatainkat szorosra fűztük mindazon más emigráns szervezeteinkkel, melyek a magyar ügyben egyre eredményesebben tevékenykednek és lassú, de szívós felvilágosító és propoganda munkával rabházánk feltámadását készítik elő: MHBK, Magyar Szabadságharcos Világszövetség USA-beli és kanadai szervezetei, Magyar Cserkész Szövetség, Magyar Felszabadító Bizottság, Magyar Vitézi Rend stb.

Bajtársaink állandó tájékoztatást kaptak a B. L. hír és egyéb rovataiban. Mindent megtettünk, ami emberileg lehetséges volt és azt a jövőben is meg tesszük, viszont, kérjük bajtársaink bizalmát és segítő támogatását.

A MKCSBK Vezetőség elnöke levélben tiltakozott a bajor belügyminiszternél a németországi zirndorfi menekülttáborban történt eset miatt, mikor is 9 magyar menekültet kiadtak a hazai kommunistáknak. A belügyminiszter helyett dr. Kanein miniszteri tanácsos válaszolt, ki levélben igyekezett ismertetni a helyzetet, a német menekültügyi törvényt és azt a tényt, hogy a német hatóságok so-

hasem jártak el jogtalanul a politikai menekültekkel szemben, azok menekültjogát megadják, vagy a továbbjutásban segítik őket.

A niagaravidéki bajtársaink, sőt hamiltoni és torontói bajtársaink is résztvettek Wellandon, 1965. nov. 27-én rendezett MHBK bálon, melyen a résztvevők záróráig kiválóan szórakoztak.

Torontói csoportunk 1965. december 4-én rendezte a hagyományos Borbála vacsorát a Budapest Étterem ragyogó különtermében. A vacsora telt ház mellett, sok vidéki bajtársunk részvétele és több MHBK-s honvéd bajtársunk képviselőjében kiváló anyagi és erkölcsi eredménnyel zárult. Az esten a vezetőség elnöke Erdélynek szentelte beszédét, több dokumentumot mutatott a megjelenteknek és ismertette az emigráció küzdelmeit Erdélyért és a rabházáért. Egyben a jelenlévő és a középiskolát kiváló eredménytel nyel végzett csendőr gyermekeknek 1-1 10 koronás magyar aranyat nyújtott át emlékül és figyelmeztetésül Magyarországra iránti kötelességeikre. Ugyanakkor csendőr szívvel köszöntötte az egyik bajtársunk leányát és férjét, kik kalandos úton az óhazából Kanadába kerültek és Torontóban édesapjukkal letelepedtek.

Mult számunkban kimaradt a Bajtársainknak szánt karácsonyi és újévi jókívánság. Az utolsó B.L.-t októberben vit-

tük nyomdába és a nyomda túlterheltsége következtében csak november közepére készült el és több sajtóhibával.

A 32. oldalon a franciaországi zászlóavatás nem 1965. augusztusban, hanem 1956. augusztusban történt.

A 41. és 49-ik oldalon közölt fényképek ismertetésében nem Balogh András, hanem Bagoly András olvasandó.

A 9. oldalon a kép alatt "központi nyagraktár tiszthelyettesei" helyett "számvívó tanfolyam tiszthelyettesei" olvasandó és reggeli gyakorlatot tartanak.

Megköszöve bár, de minden Bajtársunknak, hozzátartozójának, csendőrbarátainknak szerencsés Újesztendőt kívánunk!

Az MKCSBK központ több, mint 200 ünnepi jókívánságot kifejező üdvözlőkártyát kapott. Ha Bajtársaink megfogadták volna előbbi számunkban közzétett kérelmet és a kártyákra szánt összeget segélyalapunkra küldötték volna be, akkor kb. néggyel több IKKA csomagot küldhettünk volna haza rászoruló bajtársainknak. A Vezetőség a jókívánságomat mindenkinek levélben köszönte meg.

Végül, ha mindenki beküldte volna az üdvözlőkártyákra kifizetett összeget, „megváltásként”, mint a vezetőség tagjai tették, akkor \$3,000-t küldhettünk volna segélycélra.

Egy Európában élő g. szds bajtársunk, ki sk. kreálta szervezetében önmagából id. kormányzót létesített és mások jóhiszeműségét kihasználva, a háttérben egy nagynevű tábornokra gondolván — szerte a világba „érdemkeresz-

teket” osztogat, újabban sk. írott lapjában a Bajtársi Levél ellen ereszt meg nevétség és helyt nem álló kommentárokat.

Pl. kritizálja, hogy egyik bajtársunktól ilyen megszólítással kapott levelet: — „Mélyen Tisztelt Százados Úr!” —, vagy — „Mélyen Tisztelt X Bajtárs!” —

Az összeomlás után 21 évvel hogyan szeretné címeztetni a leveleket? Igy: — „Tekintetes Százados Úr!” —? Hol van a szds úr egyenruhája? Hol vannak az irodai segéd munkások környezetéből és nemlétező irodájából? Hol van a m. kir. Csendőrség már, mely fizetését adta? A szds. úr nem él bajtársi életet és nem él legénységi bajtársak közt. Mert, ha élne, akkor tudná, hogy az emigrációban bajtársi munkánk önkéntes, szolg. szab. és függelem nincs, ami van, az kizárólag derék legénységünk lelkében él és ezzel az önkéntes tisztelettel nem élhet vissza. Tehát ügyeljen, mert az emigráns munka önzetlen és a ti-nek, valamint a thts-nek egyforma joga van! Ez nem jelent szabadkőművességet és lapjában írott kijelentéseivel saját ferde bizonyítványát állította ki!

De egyáltalán, ha már ezt fessegetjük, akkor miért nem adja meg a szolg. szab. által megkövetelt függelem és feyelem szabályait a legérdemesebb tábornokunknak? Úgy gondolja, hogy ami felfelé „nem kötelező”, az lefelé kötelező? Amíg ezen nem változtat, a multban értékes munkásságát ma „kisfiúk játékanak” tekintjük, szervezetével és személyével nem foglalkozunk, de ha szükségessé válik, akkor mi is fellépünk.

ARGENTINIAI HÍREK

Argentíniai csoportunk 1965. augusztus havában egy emlékestet tartott abból az alkalomból, hogy 20 év előtt Rákosi rendeletére a m. kir. Csendőrséget feloszlattottnak jelentették ki. Az intézkedést — mint beszédben a csoportvezető P. A. ezds. előadta — heves parlamenti viták előzték meg. A többségben levő kiszagdapárt szónokai ellenzték a javaslatot, melyet a kisebbségben levő kom. párt szónoka Rákosi előadott, de annak terrorizáló fellépése mégis keresztül vitte szándékát. Hálával emlékezett meg a magyar kiszagdákról, földművesekről és munkásokról, kiknek képviselői a mi védelmünkben felléptek. Megemlítette azt, hogy ezzel szemben az északamerikai és kanadai kormányok tudják, hogy a m. kir. Csendőrség az elmúlt háborúban kötelességét teljesítette és ezért az ott működő nagyobb csoportoknak a jogi személyiséget megadta. Volt ellenségeink ítéletét örömmel vesszük tudomásul.

Az estélyre az ottani MHBK főcsoport egész vezetőségét és családtagjait is meghívta. A szónok a honvéd bajtársak előtt vázolta a csendőrség katonai szakkiképzését, mely sorozatos tanfolyamokból állott, úgy elméletileg, mint gyakorlatilag és úgyszólván minden előléptetés egy bizonyos tanfolyam sikeres befejezéséhez volt kötve. Vázolta a tisztikar kiképzését is, mely katonai, jogi, kriminalisztikai és orvostani tudományokra terjedt ki, mely utóbbi az egyetemen folyt le, magáról mint volt isko-

laparancsnokról elbeszélte, hogy külön közelharctanfolyamot kellett elvégezzen a honv. bajtársakkal együtt Inotán és Cegléden, azonkívül tüzoltó, mentő és vegyi tanfolyamot (méregtan). A csendőrséghez békevilágban csak kiválóan minősített csapataltisztek kerülhetnek, kiket a zászlóaljparancsnokok válogattak ki és őket az ezred pk. is meg szemlélte elbúcsúztatáskor. Kiemelte azt, hogy testvérei vagyunk a honvédeknek és egy anyától származunk. Jó hangulatban, csendőradomák elbeszélésével a késő éjfélig órákig együtt maradt a társaság. A legjobb adomákat a csoport diszelnöke v. V. F. ezds. ki a legöregebb cső, adta elő.

— o —

Clevelandi bajtársaink szilveszteri bálja 700 főnyi vidám vendégsereg hajnalig tartó és kiváló hangulatban szórazó multságán az eddig legsikerültebb anyagi és erkölcsi sikert érte el. Az estet közösen rendezték a Magyar Vitézi Rend-del.

— o —

A hagyományos torontói „Helikon” bált másodszer rendezte meg Jakab Iván fhdgy bajtársunk, melyen — 800 főnyi fényes társaság, az élén Ontárió kormányzójával, miniszterelnökével és más kanadai előkelőségekkel — az eddigi legnagyobb anyagi és erkölcsi sikert aratta. Az est tiszta jövődelmét a Helikon Társaság Wass Albert „Amerikai Magyar Szépművész Céh”-jének ajánlotta fel.

KIVONAT A „KANADAI MAGYARSÁG”-BÓL

Az Amerikai Magyar Szépművész Céhnek nincs pénze, nincs fegyvere, de mégis óriási hatalom birtokosa: az igazságot hirdeti a magyar nemzetről. Könyvei ott vannak a világ könyvtáraitban, hivatkoznak rá államférfiak, tanárok, diákok és a közvéleményt jelentő a g y k ö z ö n s é g. Nincs alapszabálya, nincs négy-öt elnöke, ötven tagú választmánya, hiszen sok szövetség csak ezekből áll. De van egy fáradhatatlan munkása Wass Albert személyében, akinek megfogjuk felénk nyújtott baráti jobbát és menetelünk vele együtt a Szent Istváni Magyarország felé.

Dr. vitéz Nyiregyházy Pál

— o —

A csendőrség Bajtársi Levél szeretettel köszönti a clevelandi „Katolikus Magyarok Vasárnapja”-t. A B. L. szerkesztője protestáns, közelebről udvarhelyi unitárius székely. Mégis legkedvesebb helyi olvasmányai közé tartozik a KVM-jának nemzetpolitikai és a rabhaza felszabadítására irányuló cikkei és annak igaz, mély és őszinte magyar hangja és harcos világnézete. Hja, ismerjük jól a csiksomlyói ferences papjainkat, kiknek csuhája alatt mindig magyar szív dobogott! Igen jól emlékszünk az 1940-es eseményekre is, Ők a mi papjaink!

— o —

vitéz baranchi Tamáska Endre festő és szobrászművész bajtársunk tervezte meg a szabadságharc 10-ik évfordulójára

a „Freedom Award” emlékérmét. Ezt a bronz kitüntetést kapta meg 1965. okt. 22-én Washingtonban 21 amerikai nobilitás a Szabadságharcos Szövetség vezetőjétől.

Ugyancsak Tamáska bajtársunk festette üvegre a pittsburgi Első Magyar Református Egyház temploma részére a 75-ik jubileumi esztendőben Lórántffy Zsuzsanna portréját.

— o —

1966. január elsejétől összes kanadai csoportunk vezetői megkapják a Royal Canadian Mounted Police folyóiratát. Bajtársaink, olvassuk figyelemmel!

— o —

A kanadai MHBK főcsoport melegen gratulált abból az alkalomból, hogy a MKCSBK újabb 200 dolláros gyűjtéssel sietett a magyar egyetemi tanszék támogatására! Mi pedig büszke örömmel könyveljük el a MHBK újabb huszárvágását: Erdély Teleki Pál féle színes nemzetiségi térképét a kanadai MHBK eljuttatta a szabad világ összes politikusához és a kanadai felsőház és parlament összes tagjának kiváló kísérelvével. A nemzetiségi térképek angol és magyar nyelvűek, beszerzését kívánjuk az összes csendőrgyerekek számára!

— o —

A clevelandi „Árpád” irodalmi Társaság 1965-ös pályázatán Berlányi Zsigmond alez és Kövendy Károly szds bajtársaink diszoklevelet, vitéz Tamáska Endre szds bajtársunk pedig bronzérmét nyert.

Az ausztrál ujságok mostanában gyakran emlegették Fazekas Felicián százados nevét, ki a vietnámi háborúban az ausztrál kontingens tagja és százada élén hősi és kiváló magatartásával sok elismerést aratott. Mi csak azt tesszük hozzá, hogy ez természetes, hisz Fazekas Felicián magyar hadapród volt az összeomlás előtt és fiatal cserkészvezető Németországban 1946 után.

Nemcsak a nyugati hadseregekben, hanem a rendőrerőknél is szolgálnak magyarok! Gaál György detektív a N.S.W. (Ausztrália)-i rendőrségnél, de találunk magyar fiúkat az ontáriói Provincial Police-nál és a híres Kanadai Királyi Csendőrségnél is! Az USA-ban és Németországban hasonló a helyzet.

Franciaországi csendőr zászlóncat újból meglejtette a szellő! Tourcoing-ban, 1965. október 31-én rendezte a franciaországi MKCSBK a MHBK-val és a Magyar Katolikus Misszióval karöltve az 1956-os nemzeti felkelés vérbefolytásának és sárbatiprásának emlékünnepe. A MKCSBK zászlaját Bata József őrm bajtársunk vitte a felvonuláson.

A MKCSBK Központ várja a zászlószallagokat Tölgyesy vörög úr zászlaja számára az összes csoportunktól és szövetségunktől.

A Bajtársi Levélben megjelenő egy írógépelte oldal ára, mely két nyomtatott oldalnak felel meg, 15 dollár. Jónéven

vesszük, ha beküldöd cikkeidet és veled csoportod 15 dolláros hozzájárulását is a Bajtársi Levél számára! A B. L. deficittel küzdök és az anyagi egyensúly visszanyerése létérdekünk!

Franciaországi területvezetőnk írja: — „A francia Idegenlégióban 1946-51-ben igen sok csendőr szolgált. Ezek nagyrésze az indokinai harcokban, főleg Dien-Bien-Fu-nál hősi halált halt, akiknek neveit sohasem sikerült megszerezniem. Azokat, akik élve visszakerültek, nagyrészt a légió parancsnoksága kinullázta és leszerelte. Ezek a bajtársak szétszóródtak, sokan francia lánnyal kötöttek házasságot és felszívódtak. Felkutatásuk folyamatban van.” —

A MKCSBK Központ tudomása szerint Északafrikában: Algirban és Oranban ma is élnek csendőr bajtársaink, kik ott megnősültek és letelepedtek.

A MKCSBK Központ újabb csendőr szöványokra talált. A MKCSBK Vezetőség tiszteleg a spanyolországi és chilei (Délamerika) szöványunk előtt!

A MKCSBK Vezetőség 10 koronás aranypénzzel ajándékozta meg Rev. Kiss Attila ref. lelkészt (Kiss Sándor főtörm bajtársunk fiát, Chicago) pappászentelése alkalmából. Rev. Kiss Attila azóta már Párizsban szolgál.

A Magyar Cserkész Szövetség 1966. augusztus 20-tól 28-ig terjedő időben rendezi meg Pittsburgh, USA, közelében a „Raccoon State Park”-ban az emigrációs magyar cserkészet 20 éves jubileumi nagygyűlését, melyre közel kétezer magyar cserkész megjelenését várják. A MCSSZ vezérkara több csendőr bajtársunkat kérte fel a taborparancsnokság munkájában való részvételre.

Az emigrációban élő legöregebb csendőr bajtársunk: Szödényi Árpád pótcső. szakaszvezető betöltötte 90-ik életévét! Szívvel gratulálunk és kívánjuk, hogy még nagyon sokáig jó egészségben olvassa a Bajtársi Levelet! Szödényi bajtársunk az I. világháborúban, a Ferenc Jósikák időkben szolgált a Tesztületnél.

Az óhazában élő Szlabey Imre ny. ezredes bajtársunk 84 éves, a Karácsonyra küldött IKKA csomagot saját kezeirésével köszönte meg és rendfokozatával írta alá: volt csendőr ezredes...

Őszinte együttérzéssel és imádsággal állunk Kultsár Lajos alezredes bajtársunk (Anglia) betegágyánál, ki súlyos operáción esett át és féllábát elvesztette. Mielőbbi gyógyulást és teljes felépülést kívánunk!

Állítólagos államellenes tevékenységért letartóztatott az Óhazában Prof. Szigeti József teológiai tanárt és Vas Péter váci plébánost. Kádár János azt mondta róluk, hogy szakmanélküli munkások, tehát a papi hivatás nem munka. A népi-demokratikus ideológia már régen az agyukra ment, de a szovjet hadsereg jóvoltából még mindig uralkodnak s

Mindszenty József hercegprímás, Magyarország első zászlós ura az amerikai követségen éli csendben életét... Szegegy szülőhazánkban ez a helyzet 1966 januárjában!

A B. L. legutóbbi számának 51-ik oldalán sajtóhiba történt. Az egytized rózsafüzér helyett 10 rózsafüzér íródott. A helyes tehát: 1/10-ed rózsafüzér!

Idézet egy európai levélből: — „A...-i szülőhegyen lakik x. y. szakv bajtársunk, volt tanítványod. Minden hónapban leápolja csendőr ruháját, ez ünnepe nekik. Ha fáradt és megcsömörlött voltam az élettől, hozzá haza mentem. Aláírás: x. y. fhdgy.”

1963-ban egy budapesti öreg néni hazautazott Erdélybe rokoni látogatásra. A kis székely faluban hamarosan szétfutott a hír, hogy ki érkezett haza s egymás után kopogtattak az ajtón a látogatók, hogy üdvözlőljék a rég nem látott kedves földit, kit 1920-ban a trianoni „béke” szakított ki szülőföldjéről. A látogatók közt volt egy magas, derék férfi, ki a következőket mondta: „1944. október 8-án a... szorosban orosz fogságba estem és 3 évet töltöttem odakint. A fogság után hazajöttem, megnősültem és megvagyok. Mostanáig semmit se tudtam a főhadnagy úréról, kérem tessék megírni nekik, hogy a jó Isten áldja meg őket és vigyázzanak magukra!” —

Idézet egy hazai levélből: — „9 évet töltöttem kórházban, azért, mert ugyan-

az vagyok, aki voltam. Hálásan köszönöm az IKKA csomagokat. X. Y. őrm.” (A levél írója 9 évig fegyházban volt a forradalomban való résztvételéért.)

HAZAI HÍR:

Zalatárnokon május 1-én Mühl Mihály párttitkár mondta az ünnepi beszédet, ki a „felszabadulás” előtt a Bárczay család parádés kocsisa volt.

— „Én Mühl Mihály, ki a Bárczayaknak cselédje, kutyája voltam, veletek ünnepelem a május 1-t. Elvtársak, szabadok vagyunk! És kinek köszönhetjük mindezt? Elvtársak, köszönhetjük a felszabadító szovjet hordáknak!” —

A beszédre kitört az általános kacagás, minek okára a jelenlévő szovjet tiszt kiváncsi. Következményképpen Mühl Mihályt leváltották a párttitkárságról és visszatették a TSZCS-be kocsisnak. Meg is érdemelte! (A hírt egy azóta nyugatra menekült szemtanu bajtársunk küldötte be.)

Az MKCSBK Vezetőség hamiltoni és torontói tagjai 1966. január 23-án Torontóban tartották megbeszélésüket, melyen sorra kerültek az MKCSBK-t érintő összes ügyek. A Vezetőség tagjai az elnököt teendőinek továbbfolytatására kérték és munkájában megerősítették. A megbeszélés napján 21 év óta a legnagyobb kanadai hóvihár vonult végig, mely a gyülekezők közt több órást kesést eredményezett, ennek ellenére a megbeszélés a legtökéletesebb egységben és egyetértésben zajlott le. Három tag véleményét és óhaját telefonon közölte, mert a megbé-

nult közlekedés következtében nem tudtak útnak indulni.

A csendőr gyermekek iskolai eredményeire mindig büszkék vagyunk!

Kontra Tamás, Kontra Kálmán ezds bajtársunk fia a kingstoni Kanadai Kir. Katonai Akadémia I. éves hallgatója! Mindkettőjüknek szívből gratulálunk!

Pál Anikó, Pál Imre törm bajtársunk leánya, II. éves egyetemi hallgató.

ifj. Pataki József, Pataki József őrm. bajtársunk fia, III. éves egyetemi hallgató Montreálban.

ifj. Boros Gábor, Boros Gábor őrm. bajtársunk fia osztályelsőként szerepel a középiskolában!

Cserhalmi László, Cserhalmi Ferenc törm bajtársunk fia szintén osztályelső a középiskola felső osztályaiban.

A kiváló montreáli csendőr diákoknak és szüleiknek szívből gratulálunk!

A MKCSBK Vezetőség írásban fejezte ki köszönését és elismerését a következő bajtársainknak, kik a közösségi munkában kiváló szolgálatokat fejtettek ki a múlt évben:

Zimonyi Vendel őrm, vitéz Szabó Árpád őrm, Pál Imre törm, vitéz Raffai János őrm, Jegenyés Pál főtörm, Hámori Vendel szakv., Bánfai József szakv., Bagdi Lajos törm, Kiss Gábor fhdgy, v. Macky László szds, Dr. N. N. szds és vitéz Wirth József alhdgy.

A MKCSBK Vezetőség 1966. február 14-én kiadta a „Csendőr Áldozatkész-ség Emléklapját”-t mindazoknak, kik a

küldöttségi alapra önkéntes adományukat eljuttatták. A nemes célra való adakozásra pedig felszólítjuk újból Bajtársainkat, főleg az USA-ban és Kanadában élőket!

A clevelandi Egyesületi Értesítő 1965. decemberi számának „beszámoló” rovatába hiba csúszott. Nincs ugyanis tudomásunk arról, hogy a torontói csoport elnöke átirat volna a clevelandi bajtársainknak.

Az említett átiratot a MKCSBK Vezetőség elnöke írta a clevelandi Csendőr Család Vezetősége kérésére, hogyan látja a MKCSBK Vezetőség a bajtársi együttműködés lehetőségeit.

Miután a MKCSBK Központhoz nemcsak a torontói csoport tartozik, hanem 26 más, köztük számos tengerentúli csoport és 13 szórvány, a fenti csoportok szempontjából igazságtalannak tartjuk a clevelandi közvéleményben a torontói csoport emlegetését, főleg azért, mert a többi csoportjaink is a Központnak küldik a Bajtársi levélre és a segélyezésre szánt anyagi áldozatukat és nem a torontói csoportnak. A jövőben a tárgyalandó levél fejlécét kérjük tudomásul venni.

Idézet egy európai levélből, melyet egy börtönviselt csendőrtiszt bajtársunk írt: — „... hát én azt mondom, csendőrök ne utazgassanak haza látogatóba! Ez a tény maga felér az otthoni rendszer elismerésével!” —

Fenti bajtársunk véleményével a MKCSBK Vezetőség egyetért.

A MKCSBK Vezetőség 1966. január 23-i tanácskozásán elhatározta, hogy a jövőben levelezésében nem használ többé címeket és rendfokozatokat saját személyükre illetően. Az indok az, hogy emigrációnk 21-ik esztendejében idejéltmúlta és felesleges címek és 1945-ös rendfokozatok használata, mindnyájan egyformán bajtársak vagyunk. Korban és rangban idősebb bajtársainknak, de a fiatalabbaknak is azonban mindig megadjuk az illő tiszteletet.

A Bajtársi Levélben megjelenő hírek, cikkek, közlemények nem jelentenek katonai titkot, arra azonban ügyeljünk, hogy a B. L. ne kerüljön ellenségeink kezébe, akik azt ellenünk kihasználhatják.

Adakozások az utolsó B. L. óta a Bajtársi Levélre:

Dr. R. B. szds - 5.—, G. Zs. 1. őrm \$ 10.80, Z. Á. ezds \$ 0.60, P. J. őrm \$ 4.85, B. M. főtörm \$ 2.50, v. Á. A. Z. ezds \$ 1.07, v. H. Á. szds \$ 10.65, chicagói csoport \$ 26.75, J. P. főtörm \$ 5.35, K. S. főtörm \$ 5.35, B. J. szakv \$ 2.00, K. Á. g. alez \$ 3.22, F. M. alhdgy \$ 2.00, E. R. ezds \$ 13.25, B. L. törm \$ 5.00, Torontói csoport \$ 18.00, C. P. \$ 3.00, K. K. őrm \$ 5.00, K. L. főtörm \$ 5.00, Torontói csoport \$ 6.00, F. F. őrgy \$ 3.65, Perselyezés a torontói cső vacsorán \$ 20.20, Perthi csoport \$ 18.00, T. E. alez \$ 2.14, Calgary-i csoport \$ 33.50, v. Á. A. Z. ezds \$ 1.07, v. J. Gy: fhdgy \$ 4. 94, Sz. I őrm \$ 3.00, Melbourne-i csoport \$ 24.00, U. J. főtörm \$ 10.74, Dr. H. E. hdgy \$ 3.00, v. T.

P. F. alez \$ 1.00, F. J. őrm \$ 2.38, Dr. K. N. szds \$ 4.00, Sao Pauloi csoport \$ 10.70, Sz. M. zls \$ 10.70, P. B. főtörm \$ 20.00, v. Sz. Á. őrm \$ 10.00, P. I. törm \$ 5.00, v. S. J. ezds \$ 5.07, T. Z. zls \$ 5.00, Adelaidei csoport \$ 23.48, B. F. őrm \$ 5.06, v. Á. A. Z. ezds \$ 1.07, Dr. N. N. szds \$ 4.94, v. Z. J. ezds \$ 2.00, B. S. ezds \$ 5.00, F. K. alez \$ 4.00, M. L. szds \$ 2.47, v. J. Gy. fhdgy \$ 2.00, A. K. ezds \$ 4.03, F. M. alhdgy \$ 10.70, K. K. ezds \$ 3.00, Dr. K. Gy. fhdgy \$ 5.07, K. S. főtörm \$ 26.63, P. J. főtörm \$ 1.25, L. B. alez \$ 10.00, v. T. E. szds \$ 3.06, S. J. szakv. \$ 3.00.

— o —

Adakozások a központi segélyalpra:

Port Colbornei csoport \$ 3.00, tourcoingi csoport \$ 7.00, F. F. őrgy \$ 5.15, B. J. őrm \$ 1.91, S. M. főtörm \$ 2.58, v. Á. A. Z. ezds \$ 1.07, Hamiltoni csoport \$ 40.00, Sydney-i csoport, \$ 23.98, Montréal-i csoport \$ 30.00, E. R. ezds \$ 13.25, v. Sz. K. szds \$ 3.15, K. K. őrm \$ 5.00, Perth-i csoport \$ 18.00, Calgary-i csoport \$ 20.00, Melbourne-i csoport \$ 24.00, U. J. főtörm \$ 10.74, Dr. H. E. hdgy \$ 2.00, Sz. I. őrm \$ 2.00, v. K. A. \$ 11.34, Sao Paulo-i csoport \$ 10.70, T. M. őrm \$ 5.35, v. Sz. Á. őrm \$ 12.00, v. R. J. őrm \$ 26.75, Melbourne-i csoport \$ 28.00.

Adományok a „Küldöttség” alapjára: V. A. szkv \$ 25.00, T. Z. zls \$ 10.00.

A MKCSBK Vezetőség tiszteleg áldozatos Bajtársaink előtt!

A központi segélyalpra igen szép összeg gyűlt be karácsony előtt. Ebből 17 legénységi és 11 tisztai bajtársat, vagy hozzátartozót részesítettünk karácsonyi segítségben, IKKA csomag útján, vagy pénzáttalással, kivétel nélkül az óhazában.

A MKCSBK Vezetőség követendő példaképül emlegeti vitéz Ághy Zoltán ezredes bajtársunkat, ki szerény nyugdíjából havonta rendszeres adományt küld a Bajtársi Levélre és a központi segélyalpra.

Ezredes úr köszönjük! A vezetőség tiszteleg!

— o —

A mult számunkból kimaradt a Szent László Társaság jelvénye. A MKCSBK vezetősége tiszteleg az ujonnan felvett Bajtársak előtt! A jelvényeket és okleveleket — híreink szerint — még e télen megkapják.

HALOTTAINK

Tóth-Péli József alhadnagy, ki utoljára a csendőrfelügyelőség ügyészségén szolgált, 82 éves korában az Óhazában meghalt.

Sasfalvi Károly főtörzsőrmester 59 éves korában Hajdusámsonban 1965. dec.-ben meghalt. Halálát tüdő és bőrrák okozta. Sasfalvi Bajtársunk a II. világháború után évekig volt internáló táborban, majd utána rendőri felügyelet alatt. A szabadságharc leverése után újból elfogták és heteken át újból a legkegyetlenebbül bántalmazták. Mivel tanukat a vádhoz felsorakoztatni nem tudták, újból internálták és a sok veréstől

Bartal Ferenc őrmester 1965. december 7-én hosszas szenvedés után a dél-ausztráliai Adelaide-ben meghalt. Bajtársai és barátai kísérték utolsó útjára.

Kovács-Széplaki József alhadnagy Bajtársunknak küldött utolsó Bajtársi Levél visszaérkezett a németnyelvű „Gestorben” megjegyzéssel. A magyarok Istene adjon neki svájci földben nyugalmat! gató és segítőkész igaz bajtársunk. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Illés Miklós szv. főtörzsőrmestert és feleségét saját építésű házából a kommunista hatóságok kilakoltatták. A Zalaegerszeg melletti szőlőhegyen húzták meg magukat egy prészházban, ahol Illés Bajtársunk 1953-ban meghalt, felesége pe-

dig, ki példája volt a derék csendőr aszszonyoknak, 1955-ben követte az urát.

BERLÁNYI ZSIGMOND, ny. alezredes 1966. február 9-én, Highland Park, Mich. USA-ban szívroham következtében váratlanul elhunyt. Kárpátalja szülőtte volt, az I. világháború kiváló katonája, a magyar közbiztonság nagyszerű öre, az emigrációban munkánkat támogatott bőrrák váltotta meg szenvedéseitől.

Dr. Légrády Rezső főhadnagy Kemendolláron (Zala vm.) 1960-ban, mint molnár, szívroham következtében meghalt.

Bajtársaink emléket kegyelettel megőrizzük!

Együttérzésünket küldjük Jaeger József tb. csendőr bajtársunknak (Osterode, Cleveland) felesége váratlan elhunytá alkalmából.

— o —

Jókívánásainkat küldjük Tóth Kálmán törm Bajtársunknak (Ardmore, Pennsylvania, USA) Éva leánya férjhezmenetele alkalmából.

BAJTÁRSUNK!

Lejárt az első éves szolgálatunk. Kérünk, küldd el ismét adományodat a **BAJTÁRSI LEVÉLRE**, hogy a továbbiakban is megjelenhessünk.

Küldd el adományodat a **KÖZPONTI SEGÉLYALAPRA**, hogy a rászorulókon segíthessünk. Rokkantjaink, özvegyeink és árváink könnyeit töröld le adományoddal Európában és az Óhazában!

Amerikai és kanadai Bajtársaink küldjék be \$25-ös adományukat a „**KÜLDÖTT-SÉG**” céljaira, hogy készen legyünk, ha üt az óra. Ha pedig nem történik változás a közeljövőben Szülőhazánk életében, megvalósíthassuk a csendőr farmot és a csendőr falut a kanadai—amerikai határon. Tengerentúli Bajtársaink pedig küldjenek anynit, amennyire képesek.

Nemes szíved áldozataidért mindenkor tiszteleg a MKCSBK Vezetőség!

A pénzadományokat címünkre kérjük:

„MKCSBK” Hungarian Veterans, P. O. Box 65, Islington, Ont., Canada.

HIVEN — BECSÜLETTEL — VITÉZÜL

MINDHALÁLIG!

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Ámen.